

Christophoros

XXIX. évfolyam, 2. szám

Ingyenes kiadvány

2022. húsvét – Ostern 2022

A kereszt által

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” (1Kor 1,18)

Mi hiányzik az életünkől? Pénz, vagyon, hatalom, kényelem? Hiányzik-e a biztonság, béke, nyugalom, szeretet? És mi mindent teszünk azért, hogy mégse hiányban éljünk? Sokat dolgozunk, sokat informálódunk, jó kapcsolatokat építünk? Vagy éppen Isten közelét keressük és vele próbálunk jó kapcsolatot építeni?

Ezen a képen egy kereszt látható. Pontosabban éppen a kereszt nincs a képen, mégis mindent meghatároz. Az életünk sokszor lehet nagyon hasonló ehhez. Nincs ott a kereszt minden pillanatban a szemünk előtt, mégis meghatároz minket, meghatározza a látásunkat, a gondolatainkat. Ha hiányzik is az életünkől, akkor is jelen van. Jó, ha észrevesszük ezt.

Bár a kereszt nincs a képen, mégis a kereszt által látható minden, ami a szemünk előtt van. A kép éppen ezt mutatja, hogyan lehet a kereszten keresztül látni a világot. A hiányokban talán éppen azt érdemes keresnünk, amit a kereszt adhat nekünk.

Krisztus kereszthalála látszólag a gonosz diadala, hiszen szenvedések között hal meg az, aki büntelen volt és addig mindig másokért szólt és cselekedett. Nehéz elképzelni ennél nagyobb tragédiát, a kereszt azonban valójában a történések fordulópontja. Krisztus a világ bűneit magára véve hal meg, de harmadnapra feltámad. Hiába érezhet győzelmet a gonosz, sorsa éppen a kereszten pecsételődik meg, a legnagyobb sötétségből ragyog fel a fény. A világ törékenységének és veszendőségének gyásza a nagypénteki sötétségben a legteljesebb, emberi ésszel nem is lehet ott már semmiben reménykedni. A kereszt azonban éppen kiindulópontja lesz a folytatásnak: nem a halál győzi le az életet, hanem az élet a halált. Emberi logikánkkal ez szembe megy, mégis megtapasztalható valóság, mindannyiunk számára adott ajándék.

A kereszten keresztül szemlélte világ sosem tud elvonatkoztatni ettől a paradoxontól. A legmélyebb gyászból és reménytelenségben is hihetjük, Isten számunkra is elkészítette a fordulatot. Lehet, hogy a világ szemében ez lehetetlen, de ettől még a mi életünkben valóság. Bármire tekintünk, bármit látunk, nézzük úgy, ahogy ez a kép mutatja: lássuk meg a keresztet körülötte, és sosem anélkül figyeljük a világot, mintha az nem lenne ott. Sok mindent érezhetünk életünkől hiányzóknak, de ha a kereszt nem hiányzik, általa minden meglesz, amire igazán szükségünk van.

Pelikán András

Lélek-zet

Ki áll mellettünk?

„Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár (...) az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt közepén, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek!” (Jn 20,19)

Életünk meghatározó pillanataiban fontos, hogy ki van velünk, ki áll mellettünk. Pontosan emlékszem, kik voltak ott, amikor a gyermekeink születtek. Emlékszem az arcokra, a mosolyokra, a szavakra, amelyek elhangzottak akkor. De ugyanígy emlékszem arra is, hogy kivel találkoztam először édesapám halálhírekor. Emlékszem az ölelésre, a biztatásra, az együttérzésre. Aki ezekben a meghatározó pillanatokban mellettünk van, a legfontosabb szerepet kapja ott és akkor. Jézus jelenléte az életünkben így lesz mindenél fontosabb. Bármit jelent is az itt és most, ő élő

Krisztusként megáll mellettünk, és így szól hozzánk: Békesség nektek! Innen, ebből a jelenlétből, ebből az élő valóságból indulhatunk. Ez az életünk mindennapi forrása.

Imádkozzunk! Feltámadott Urunk! Köszönjük, hogy életünk minden napján mellettünk vagy. Élő úrként vagy jelen, hogy mi bátorsággal, erővel, békeséggel induljunk a napnak. Engedd éreznünk jelenlétet valóságát! Ámen.

Krámer György (Szereteforrás)

Hiszek a halál legyőzőjében

Jézus mondja: „Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.” (Jel 1,17b-18)

Ez az Ige első hallásra is mondanivalójánál fogva a súlyos és nehéz Igék közé tartozik, mert hangzása és tartalma szerint is azok közé tartozik, melyek-

ben Jézus önmagáról beszél. Olyan keveset beszél Ő önmagáról és akkor is mindig csak érettünk beszél. Tanítása fontos önkijelentés, amelynek súlyát növeli, hogy ezt kedves tanítványához, Jánoshoz intézi. Tehát a megdicsőült Jézus mondja ezt önmagáról, hogy Ő

1. Legyőzte a halált!

Mit mond Jézus önmagáról? Azt mondja: Ő legyőzte a halált! Úgy mutatja be magát, mint győző vitézt. Élettapasztalatunk meg ennek pont az ellenkezőjét mondja: a halál mindenkit legyőz! Erről beszélnek temetők, kórházak és minden otthoni betegágy. Az orvosoknak emberi tudománya hiába harcol ellene, hiábavaló cselekvés. Ideig-óráig meg tudja hosszabbítani az emberi életet, de a halált kiirtani és az emberi életet az ő tudományukkal örökkévalóvá tenni képtelenség. Még Jézus által feltámasztott halottak is újra meghaltak. Mi igen sokszor arra gondolunk, hogy Jézusnak hatalma van a halott feltámasztására. Gondoljunk csak bibliai történetekre, benne három példára, mely meg van örökítve. Jairus leánya, a naini ifjú és Lázár feltámasztása. Tehát Jézusnak van hatalma a halottat életre támasztani, de azért e feltámasztott halottaknak is egyszer mégis meg kellett halniok.

Így van ez nemcsak bibliai történetekben, hanem így van megírva az egyháztörténelemben is. Tudunk

olyan esetekről, hogy papok, keresztyén vértanúk legyőzték a halál félelmét, ez a legnagyobb győzelem az ember számára, de ők is meghaltak. És akármennyire furcsán hangzik is, mégis úgy van, hogy ez alól még Jézus sem volt kivétel. Legyőzte a halált mások életében, de maga is meghalt a kereszten. Mert minden embernek, neki is meg kellett halnia. Nem azért, mert Isten mulandónak teremtette az embert, s mint embernek, neki is meg kellett halnia. Isten az embert örökkévalónak teremtette, de az ember maga tette a halált élete felett uralkodóvá. Az emberi sors halál, mert a bűnnek zsoldja a halál. Ha volna olyan ember, akinek nem volna bűne, örökké élne. De a bűn zsoldja halál, mely minden embernek sorsa, „mert mindenkinek vétkeznek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül”. Jézus is a bűn miatt halt meg, de nem a maga, a mi bűneink miatt halt meg. Az emberi halál és az Ő halála között óriási különbség van. Az ember saját, Jézus a mi bűneinkért, ártatlanul halt meg a kereszten.

Jézusnak sem volt könnyű meghalni. A golgotai kereszten véres verítéket izzadt és mennyit kellett szenvednie a kereszten, míg elmondta a hatalmas szót: elvégeztetett! De akármilyen nagy nyomorúságot is jelentett számára a halál, mégis feltámadt és él örökké, és nemcsak Ő támadt fel, hanem Vele együtt mi is feltámadunk, élünk. Ő nem csak a halál borzalmait győzte le, s tette számunkra lehetővé, hogy úgy merjünk énekelni: „Nincs már szívem félelmére, nézni sírom fenekére.” Ő a halált is legyőzte! Ahogy Ő János apostolnak Patmosz szigetén a Jelenések könyve 12 tanúsága szerint maga beszél, hogy Ő örökké él, azt is mondotta, én élek, én vagyok az első és utolsó, s velem együtt ti is éltek.

Testvérem! Nem tudom, hogy mindabból, amit eddig elmondtam, amiről megpróbáltam nagyon világosan és egyszerűen beszélni, hogy megértsd, látod-e azt, amit Isten Szentlelke velünk meg akar láttatni, mert az Ige arról beszél, hogy meghalni, megsemmisülni e világon elpusztulás értelmében lehetetlen. Mindnyájan születünk, de mindnyájan élünk is. Az más kérdés, hogy egyikünk él Jézussal, az Ő váltság-halála által, az Ő érdeméért Istennel az örökkévalóság boldogságában, a másik pedig gyötrődik az örökkévalóság kínjában, Krisztus nélküli sorsban. Jézus tehát legyőzte a halált.

2. Jézus legyőzte a poklot!

Az apostol ezen kívül még arra is rá akarja irányítani figyelmünket, hogy Jézus nemcsak a halált győzte le, hanem a poklot is. Hiszen a halál tulajdonképpen nem önmagában borzasztó, a haldoklás borzalmasabb. A halál csak azért borzasztó, mert a halálban benne van a pokol is. Ha a halál után számunkra az

üdvösség jön, akkor a halál boldog kapunyitás, mely üdvösségre vezet. De ha a halál Krisztus nélkül talál engem, akkor ajtó nyílik előttem és ajtó zárul mögöttem, mert a pokol zárt hely, melyből nincs szabadulás. Ennek a kárhoznak és pokolnak kulcsai nem nálam vannak. Hallgasd csak, mit mond Jézus? Én az élő, pedig halott valék, és íme élek örökkön-örökké. Ámen. Az ember számára olyan nehezen elfogadhatónak, hihetetlennek ható állítást Jézus ámennel pecsételi meg, ami annyit jelent: így van, így igaz. S így folytatja a mondatot: „... én nálam vannak a pokolnak és kárhoznak kulcsai.” Tehát a pokol belülről zárt hely. Innen szabadulás nincs. Mi tudjuk, az ember nagyon nehezen tud ebbe beletörődni. Megpróbálja különféle tanításokkal enyhíteni a kárhozat borzalmát és olyan holt cselekedetekről beszél, melyeket az élők halottak nevében cselekedni tudnak, s ezzel meg tudják rövidíteni számunkra az örök kárhozat gyötrelmét. Ez mind csak emberi próbálkozás. Emberi önvigasztalás. A halálból és pokolból nincs szabadulás. Az Ige világosan mondja. Sokan voltak e világon, s nem csak tévtanítók, hanem az egyház komoly teológusai is, akik minél jobban közeledtek a halálhoz, minél jobban megöregedtek, annál jobban próbálkoztak belekapaszkodni szentírási helyek félremagyarázható kijelentéseibe, s aztán arról beszéltek, vigasztalva magukat: Egyszer mégiscsak mindenki üdvözülni fog!

Testvéreim! Ez nem kijelentés. Ez csak emberi önvigasztalás, melynek nincs semmi igazság fundamentuma. Akár tetszik, akár nem, tény az: van kárhozat és van pokol, honnét nincs szabadulás! A világ életében csak egyszer volt az, hogy Jézus úgy győzte le a poklot és halált, hogy többé az meg nem ismétlődhet. Megnyílt a pokolból való szabadulás. Péter apostol levelében szól arról, mikor azt mondja: Jézus Krisztus halála, a kereszten való helyettes elégtétele árát, az Istentől való elszakadást is elszenvedte és lement a pokolba, s ott hirdette a bezárt lelkeknek a váltság evangéliumát. Isten az Ő igazságát akarta megmutatni, mikor Jézus előtt meghalt embereknek első és utolsó szabadulási alkalmat adott. Hogy ott Jézus mit mondott, mennyire világosította meg őket a váltság titka felől és mennyire győzte meg őket, az nincs feljegyezve. Azt sem tudjuk, hányan voltak azok, akik ott hitre jutottak és átmentek a halálból és életre kerültek. A mi emberi okoskodásunk és gondolatunk szerint csak úgy tudjuk elképzelni, hogy Jézus Krisztusnak az örök kárhozatban való megjelenése, a bűnből és kárhozattól való szabadulás hirdetése miatt olyan nagy öröm lehetett ott, hogy talán még a pokol is kiürült és csak az ördögök maradtak ott! Ezt nem tudjuk. De az tény, hogy azóta is, kétezer esztendőn keresztül, Krisztus váltsága óta hirdettetett a kegyelem, a pokol és kár-

hozatból való szabadulás egyetlen lehetősége Krisztusban, és embermilliók kárhoznak el veszedelemre saját józan belátásuk dacára is.

Ez nem az üdvözítő titkok közé tartozik. Erről nem beszél soha többé az írás. Csak azt mondja, hogy Jézusnak van hatalma élőket is a pokolból kiszabadítani. A meghaltaknak azonban csak egyszer volt erre lehetőségük.

Nem tudom, repes-e, buzog-e szívedben a kibeszélhetetlen hála azért, hogy mi mindent megcsinált Jézus, és csinál érettünk ma is Jézus, hogy a pokol kapuja ne zárulhasson be mögöttünk, hanem a mennyek kapuja nyíljék meg előttünk, mert a pokolból nincs többé szabadulás. Csak egyszer volt, többé nem lesz!

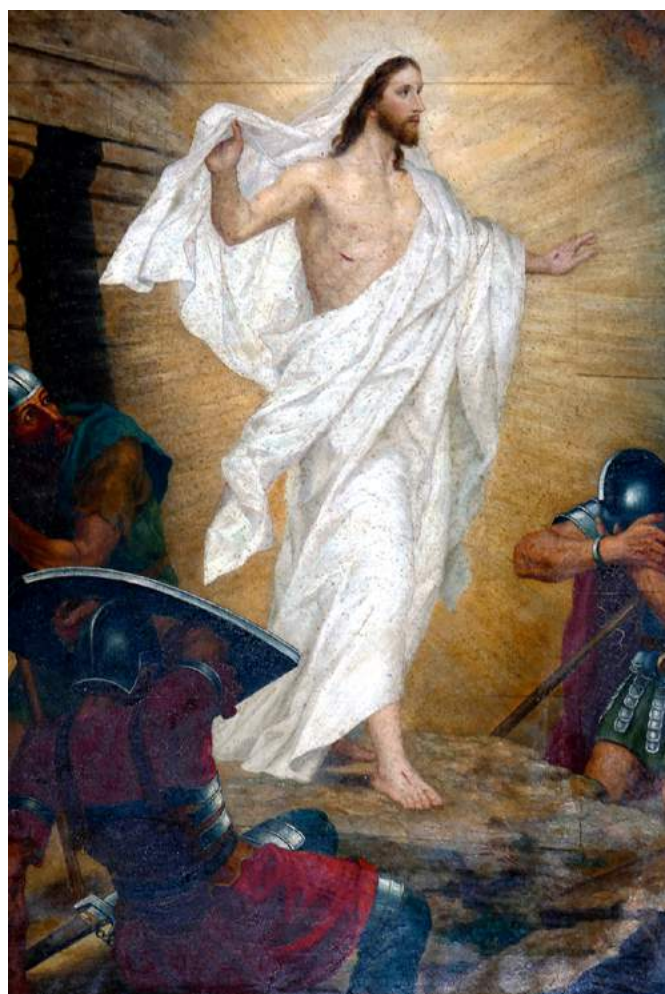
De ennek az egyszernek is igen nagy ára volt. Jézus legyőzte a halált és a poklot, de úgy, hogy Ő odament helyettünk, mikor a kereszten így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!” – akkor került a pokol mélyére. Mert ott a pokol, ahol nincs Isten, és sehol sincs pokol, ahol Isten van! Az Istentől való elhagyatottság állapota az, amit Jézus értünk a kereszten elszenvedett ártatlanul. Ez adta ajkára a szomjúhozom szót is. Körülötte a nagy tömeg gúnyolása és csúfolása, kínjai között nem a testi és lelki kín volt a legnagyobb, melyet el kellett szenvednie, mert Jézus mindent elbír, amíg Isten Vele volt, csak mikor Isten elhagyta, akkor zuhant alá a pokol legmélyebb fenekére a kereszten.

Úgy győzte le a halált és poklot, hogy odament helyettünk. Ennek jele: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!” És utána a „szomjúhozom”! Alászállt a poklokra. Halála után is járt a pokolban, de akkor már, mint szabadító. Ekkor adott alkalmat az előtte elhunytaknak. Ma is úgy akar megjelenni a számunkra, mint aki énértem és helyettem szállt alá poklokra, hogy döntsünk mellette, vagy ellene.

3. Mindez ma is valóság!

Én nem tudom, vajon megdöbbsent-e az az üzenet, amit elmondtam, te mit láatsz?... Ugye nem elvont teológiát Istenről és dolgairól, emberi elképzelést, ami számodra és számomra nem időszerű? Időszerű, mert ez Istenről és emberről szóló bibliai kijelentés, amely számunkra is döntő és időszerű jelentőségű lehet. Mondd: vajon mindez ma is időszerű és döntő jelentőségű tény számunkra?... Az Ige kijelentése nem eljövételéről és nem meséről szól, egy történelmi eseményről, valóság ez. Nem múlt időben beszél az Ige, de jelen időben, mert ami az idők folyamán is megtörténhetett velem és veled is, az ma is megtörténhet.

A felolvasott Ige a legszorosabb kapcsolatban van az Apostoli hitvallással, melyben valljuk, hogy Jézus Krisztus „szállt alá poklokra”, és valljuk, hogy hiszünk a „bűnök bocsánatában, a testnek feltámadásában és az örök életben.” Minden vasárnap vallást teszel erről, legalábbis szeretném hinni, hogy vallást teszel és itt vagy; most azonban Ő kérdezi tőled, ember: hiszed-e mindazt, amit minden vasárnap a Híszkegyben hallasz?... Hiszed-e, hogy van kárhozat, Istentől való örök elszakadás lehetősége, örök gyötrellem és kín, amiből neked nincs szabadulás, de van Jézus Krisztus, aki szállt alá a poklokra és aki legyőzte a halált és a poklot és engem is.

Ennek az igehirdetésnek címéül azt kaptuk: Hiszel-e a halál legyőzőjében? Nem elég, ha tudod, ki győzte le. Nem elég, ha te ezekről a kérdésekről a teológia álláspontját tudod és ismered, a Bibliának ezekre vonatkozó helyeit fel tudod lapozni és olvasod is, talán még el is tudod magyarázni másoknak, a kérdés mégis az: Hiszel-e a halál legyőzőjében?... Erre a kérdésre már itt, életedben felelned kell. Őrizzen meg Isten attól, hogy csak az Ő ítélőszéke előtt álljunk meg és találkozzunk majd ezzel a kérdéssel, mert akkor

már akármit mondok, az Úr reám üti a hitetlenség pecsétjét, s akkor nyílik a pokol kapuja és bezárul mögöttem örökre. És ami akkor bezárul utánam, az töb-

bé ki nem nyílik, onnét többé nincs szabadulás! Ámen.
Túróczy Zoltán (1966. március 18.)

Azt mondod, Isten nem törődik az emberekkel?

Azt mondod, Isten nem törődik az emberekkel, ha engedi, hogy ilyesmi megtörténjen.

Azt mondom, az ember nem törődik Istennel, aki meghívta őt átok helyett áldásra, halál helyett életre.

Azt kérde, hol van Isten most, amikor kórházakat lőnek, amikor menekülő civilekre hull a bomba, amikor mentőautókat géppuskáznak. Azt felelem, ott van Isten a kórházakban, a mentőautókban, őt is lövik, őt is bombázzák.

Kis hátizsákkal ő is menekül, metróban éjszakázik, otthonát fosztogatják, egész élete összeomlik mögötte, napokon át kopogtatja belülről vak reménnyel a beomlott épület falát. Ott van a görcsös zokogásban, a kiszáradt szemekben, a kéztördelésben, a rémálmokban, az ideges remegésben, a jövőtlen jövőkben.

Azt mondod, hagyjád, ha a világ túlfelén, de itt történik mindez, a közvetlen szomszédunkban!

Azt mondom, talán kevésbé látná Isten, ha tényleg Isten, a föld túloldalán? Vagy csak nekünk botrányosabb így, hogy egészen közel jött az, ami eddig is zajlott? Nem fordíthatjuk el már a tekintetünk róla, s bár elvben eddig is tudtuk, minket is utolérhet, most tényleg utolérhet...

Azt mondod, üvölteni kéne?

Még többet tiltakozni? Megnevezni a tettest, és átkot szórni rája vagy kézzel tépni szét? Attól, hogy ő ilyen, nyerünk-e bármit rajta, és nyer-e bárki bármit rajta, ha hozzá hasonlóvá válunk?

Azt mondom, tegyük, amit tennünk kell, a bíró bíraskodjék, a konyhás főzzön, az énekes énekeljen, a sofőr vezessen, a tárgyaló tárgyaljon, a mentő pedig mentsen.

Most egyre fontosabb magunkban megőrizni a békét, s ha lehet, továbbadni, fontosabb bárminél, így segíthetünk annak, aki már elvesztette, akinek sosem volt még.

Lackfi János

Imádságok a békéért

Örök Isten! Szent Fiad keresztje által megbékéltté mindent a mennyen és a földön! Fékezd meg a békétlenkedők indulatait, hiúsítsd meg a cselvetők terveit, és köss össze mindeneket a békesség kötelékével! Add nekünk is minden értelmet meghaladó békességedet, hogy kitartóan és türelmesen törekedjünk a békességre az Úr Jézus Krisztus által, aki veled és a Szentlélekkel Isten, él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Gondviselő Atyánk! Rettegéssel gondolunk arra, hogy mi történne, ha szabadjára engednéd a gyűlölködés, a harag és a bosszú szellemét. Kérünk, távoztass el minden rosszindulatot, minden háborúságot, adj békességet nekünk és az egész világnak, amelyért halálra adtad Fiadat. Engedd, hogy mindenütt a te atyai akarated érvényesüljön: béke legyen a földön! Tégy minket akarated eszközévé. Ámen.

(Evangélikus istentisztelet. Liturgikus könyv, 359. o.)

„Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségnek hegyén, mert teljes léssen a föld az Úr isméréstével, mint a vizek a tengert elborítják.” (Ézs 11,9)

Irgalmas és mindenható Isten, ki mindeneket irányítasz és hatalmadban tartasz erőddel, megígérted, hogy véget vész e világban minden háborúnak.

Erőnek Istene, teljesítsd kegyelmesen ezt a Te ígéretedet és engedd, hogy békesség uralkodjék a népek között, békesség és egyetértés uralkodjék az otthonokban és békességet bocsáss minden szívbe. Áldd meg mindazokat, akik azon fáradoznak, hogy az emberek között békesség és megértés legyen. Fiad, a Jézus Krisztus boldognak mondta a békesség cselekvőit és azt mondta, hogy gyermekeidnek kell hívni azokat. Adj kegyelmedből munkájukra sikert. Adj erőt nekik, hogy a Jézus Krisztus értelme lakozzék bennük és a Te félelmedben és szeretetedben járjanak. Segítsd mindazokat, kiknek hatalmat adtál e földön, hogy helyesen használják hatalmukat, nehogy romba döntsék szegény népedet, hanem megvalósítsák országodat ezen a földön. Béke uralkodjék mindenhol, a gonoszság, gyűlölet és hatalomravágyás pedig távozzék és pusztuljon. Kegyelmezz meg mindazoknak, kik szenvednek az emberek gonoszága miatt. Irtsd ki erőddel a hamisság gyakorlóit és mindazokat, kik lábbal tiporják az emberi jogokat. Hűséges Isten, hallgasd meg imádságunkat a Jézus Krisztusért. Ámen.

Finn egyházi imádságos könyvből (Imádságoskönyv. Virkkunen Paavo nyomán összeállította és fordította Molnár Rudolf. 1946.)

Gyülekezetünk életéből

Mit jelent számomra az istentisztelet?

Számomra az istentisztelet egy olyan esemény, amin általában a családommal, barátaimmal veszek részt. Szeretem benne, hogy mindig megvan a hangulata és megteremti az enyémet is. Nagyon tetszik az orgona, az énekek, illetve az, hogy változatos, de ugyanakkor mégsem. Mindig valami új van benne, azaz mégsem hallottam két egyforma istentiszteletet, amióta járok. Ezzel ellentétben hasonlóak, mert minden alkalom megteremt egyfajta kapcsolatot Is-

tennel, és erősebbé teszi azt, egyre jobban. Megerősíti azt, hogy van miért cselekedni, és kikapcsolódás is egy igen fárasztó hét után. Egy olyan „program”, ami többféle okból kifolyólag is hasznos, mint például segít megérteni egyes bibliai igéket, történeteket. Fontos szerepet tölt be az életemben, és szerintem ezt nem csak én mondhatom el magamról.

Kelemen Emma

Az Úr csodásan működik

Amikor a felkérést kaptam a cikk megírására – természetesen szabad témaválasztással –, és gondolkozni kezdtem, miről is írjak, az első érzésem döbbenetes felismerés volt: a szegény. Mennyire ritkán idézem fel a mögöttem hagyott hosszú évtizedekből azt a sok ujjnyomot, amelyekkel mennyei Atyám formálta életemet eszmélésemtől idáig. Aztán a bőség zavara tört rám. Melyiket? A nyomorúságos, kilátás-

talán helyzetekből való boldog szabadulásokat, vagy a mélységekben is velem maradó félreérthetetlen isteni jelenléte? És mivel úgy tapasztalom, hogy a legtöbb elválaszthatatlan egymástól, életemnek egy olyan háromnegyed éves időszakát választottam, amelyben a „sem magasság, sem mélység sem szakíthat el minket Isten szeretetétől” abszolút igazságát megélhettem.

22 évvel ezelőtt hetedik, legfiatalabb gyermekünk házasságkötés utáni, és pályakezdési életindulását rendezgettük férjemmel egy Pest környéki településen. Az utolsó reggelen, amelyet ott töltöttünk (nyugdíjasként kis dél-dunántúli faluban lévő új munkahelyünkre, gyülekezetszervező feladatok ellátására indulásunk előtt), mintegy 1,5-2 méter magasból lezuhantam a galériáról a lakás előterében lévő lépcsőfokok egyikére – háttal! A zuhanás másodpercei alatt egyetlen gondolatom volt: most meghalok. A gerincembe hasító nagy fájdalom csitulása után felfogtam: élek, de nem tudok mozdulni.

Orvos, mentők, három budapesti kórház, míg másnap délutánra kikötöttem az Országos Traumatológiai Intézetben. A diagnózis: szilánkokra tört első lumbális csigolya. Különös és szilárd megnyugvás volt bennem: elfogadom, amit Isten ad. Akkor nem is volt bennem félelem. Kedves orvosom volt, aki biztatgatta a műtét sikerével. Mégis 10 nap múlva egy, akkor számomra vadidegen orvos műtött, akinek a nevét azóta a bangladesi ikrek szétválasztásának bravúrja kapcsán a világ is megismerte: Csókay Andrásnak hívják. Egy későbbi találkozásunkkor beszélgettünk róla, hogy amíg az altatás kábulatába nem estem és imádkoztam, ő is ugyanezt tette bemosakodás közben.

A műtét utáni mozdulatlanság kényelmetlen napjaiban is tartott még bennem a békesség. Az első kétségbeesés akkor kerített hatalmába, amikor lábra állítottak – úgy éreztem talán nincs is gerincoszlopom: semmi tartás, a lábaim nem akarnak mozdulni, a járókeret is a földbe gyökerezett, képtelen voltam előrébb emelni. Jöttek a kísértések! Jött a „de mi lesz velem, velünk?” időszak. Nem is fogok tudni járni talán! Most egy éve kezdtük meg boldog tervezéssel gyülekezeti munkás időszakunkat, de nem fogok tudni hittanórákat tartani, óvodai foglalkozásokra menni, még a lakásban mozogni sem! A férjem mindent nem végezheti el saját szolgálatai mellett! Nagymamai teendőim is lennének...; soproni lakásunk emeleten van, ott meg hogyan járnék lépcsőket? Késerves, álmatlan éjszakák következtek. De mennyei Atyám türelme és hűsége nem fogyott el. Kirendelte angyalait. Férjem, Istentől kapott segítőtárs-ajándékom előre végigjárta autóval azt az utat, amelyet hazáig meg kellett tennünk: hol vannak a döccenők, rosszabb felületek, hogy amikor engem visz, ki tudja kerülni. Otthon lépcsőről lépésre vezetgetett, tehetetlenségemet végtelen türelemmel viselte, kétségbeesésemben, lázadásaimban megértéssel állt mellettem, és nemcsak elviselt, hanem elhordozott. Harmadik gyermekünk 300 kilométer távolságból, férjére hagyva 3 kisfiát, 9 hónapos kislányával eljött segíteni. A gyülekezet tagjai közül, sőt a távolab-

bi, ismeretlen falusi körből is jöttek: ki fát fűrészelt, vágott, rendezett, ki a pincelépcsőt javította meg, ki finom falatokat hozott. 3 hónap után már lassan és mereven, de jártam. 9 hónap elteltével pedig én vittem kocsival a szomszédos községbe, kántor-táborba a hittanosokat.

Miért kellett megjárnom – más nehéz utakkal együtt – ezt a mélységet és átélnem a legteljesebb kiszolgáltatottságot? Hogy megtapasztaljam Atyám hűségét és nem mérlegelő szeretetét! Hogy ne a magam eszére, képességeire, erejére támaszkodjam! Hogy megéljem: nem akkor és nem úgy segít, ahogyan én megérdemelném, hanem az Ő bölcs rendelése szerint olyan stációkon vezet át, amelyekben nem én teljesítem ki, hanem Ő énbennem!

Hiszem, hogy azért élünk meg ilyen és hasonló élményeket – gyermekkoporsók mellett; szeretett hozzátartozónk halálos betegségből gyógyulása csodájában; valaki darabokra tört élete, kicsi gyermekekkel magára maradása tragédiájában –, hogy tovább adjuk: Övé az ország, a hatalom és a dicsőség!

Gerhát Lászlóné

Az Úr csodásan működik – a jól ismert és szeretett ének címével szeretnénk egy új sorozatot indítani gyülekezeti újságunkban. A Zsidókhöz írt levél 11. fejezetében olvashatunk a hit példaképeiről. Az a vágyunk, hogy az ott megkezdett sort folytassuk a ma élők bizonyágtételeivel, hiszen egymás hite által is épülünk, kapunk bátorítást, reménységet. Szeretettel várjuk és fogadjuk az Úr munkálkodásait! Akinek Isten szívére helyezi a saját történetének megosztását, bátran keressen!

Őri Katalin

Erősítsétek a lankadt kezeket, tegyétek erőssé a roskadozó térdeket!

Ézsaiás 35,3

Böjti evangélizációs sorozat

Az idei böjtből újra tudunk evangélizációs sorozatot tartani. Az igehirdető Gáncs Péter nyugalmazott püspök volt, aki Napkelte előtt címmel a Jelenések könyvének első fejezeteivel szembesített bennünket, nemcsak a három esti alkalmon, hanem az azt követő vasárnap két istentiszteletén is.

Lelkészi jelentés gyülekezetünk 2021-es évéről

2020-hoz hasonlóan 2021 is rendkívüli év volt nemcsak gyülekezetünk, hanem az egész világ számára.

A koronavírus-járvány 2020. márciusi magyarországi megjelenése óta több időszakban is jelentős korlátozásokhoz vezetett. De nemcsak a szigorú korlátozások heteiben, hanem az év nagy részében is

sokakat távol tartott alkalmainktól a fertőzéstől való félelem. Bízunk benne, hogy a járványhelyzet 2022-ben sokat enyhül, és az életünk egyre jobban hasonlíthat a 2020 előttihez. Hatalmas kincset jelent ugyanis a személyes igehallgatás, az úrvacsorában való részesedés, a közösség ereje, a másik ember közelségének megélése, a hétközi alkalmak és a kötetlen beszélgetések.

Istentiszteleteink

Március 14. és április 18. között, hat héten át nem tartottunk jelenléti istentiszteleteket. (2020 tavaszán ez a szünet hosszabb, kilenc hetes volt.) Ráadásul ezt megelőzően és követően, hosszú időn át csak éneklés és úrvacsora nélkül tarthattuk istentiszteleteinket: 2020. november 15-étől kellett nélkülöznünk az éneklést 2021. május 9-éig, az úrvacsorát június 1-jéig. A gyerek-istentiszteletek, a „Tízórai”-istentiszteletek és a hétközi alkalmak 2020. november közepétől szüneteltek, néhány összejevetelt tudtunk tartani 2021 májusában és júniusában, de a körök többsége csak 2021 szeptemberében kezdte újra a működését. Két úgynevezett intinkációs (bemártásos) úrvacsorai kelyhet kaptunk, így a szentséget a lelkészek által bemártva vagy kiskehellyel tudjuk magunkhoz venni, a közös kehely gyakorlatához 2020 márciusa óta még mindig nem tudunk visszatérni. A legtöbb alkalom megtartása egészségügyi óvintézkedésekkel vált lehetővé: kézfertőtlenítéssel, maszkviseléssel, távolságtartással.

Amikor tudtunk jelenléti istentiszteletet tartani, akkor is az év legtöbb hónapjában kevesebben jöttek el, mint a 2020 előtti években. A gyerek-isten-

tiszteletek létszáma esett vissza a leginkább, korábban a tanév során száz fő körül vagy afölött alakult az átlag, 2021-ben hatvan fő volt. De a templomi istentiszteleteken is az év több szakaszában a szokásosnál kevesebben voltunk. A kevesebb úrvacsorai alkalom miatt az úrvacsorázók éves összesített száma is alacsonyabb volt (2019: 2917, 2020: 877, 2021: 1142)

Sokunk számára jelentett fájó hiányt, hogy a nagyhéten és húsvétkor nem tarthattunk jelenléti istentiszteleteket, akárcsak 2020-ban. 2021-ben nem kerülhetett sor ökumenikus imaheti istentiszteletekre, a házaspárok megáldására, bőjti evangélikációra, egyházmegyei napra és hittanversenyre, konfirmációi jubileumra, gyülekezeti napra és magyar nyelvű jelenléti konfirmációi vizsgára. Nagy öröm viszont, hogy pünkösdkor tarthattuk a konfirmációt (még ha négy külön istentiszteleten is), lehetett Kinderbibelwoche, magyar nyelvű napközi gyerektábor és Musikalischer Advent. Sokunk számára nagy lelki erőt adott, amikor szeptemberben és októberben több olyan alkalmat tudtunk tartani, ami létszámában és jellegében is hasonlított a 2020 előtti évekhez.

Hétközi alkalmaink

A hétközi alkalmak több hónapig szünetelni voltak kénytelenek, egyes körök egyáltalán nem is tartottak alkalmat 2021-ben. De így is hét felnőtt, valamint öt gyerek- és ifjúsági közösség tudott rendszeresen összegyűlni – főleg szeptembertől.

Növekszik a gyülekezeti hitoktatóink által vezetett hittancsoportokba járók, tehát az állami és katolikus iskolákban evangélikus hittanon részt vevő gyerekek száma (2019/20: 142, 2020/21: 162, 2021/22: 173), különösen figyelemre méltó közülük a nem soproni (nagyeceni, fertőszentmiklósi, fertőrákosi, peresztegi és balfi) hittanosok számának emelkedése (2019/20: 13, 2020/21: 27, 2021/22: 31).

Rendszeresen kínáltunk lelki táplálékot az interneten keresztül írott anyagok, hangfelvételek és videófelvételek formájában. 2020 tavaszához hasonlóan 2020. november 12-étől 2021. május 22-éig minden napra legalább egy igei videófelvételt készítettünk: Magyar nyelven minden vasárnapra online felnőtt istentiszteletet vagy a templomi istentisztelet ige hirdetésének videófelvételét és online gyerek-istentiszteletet, a hét többi napjára kétperces videóáhitatot. Német nyelven szintén online istentiszteletek készültek. Ezek a videók visszanezhetők gyülekeztünk honlapján, Facebook-oldalain és YouTube-csatornáin.

Kazuálék

A járványhullámok hatása időlegesen érződött a kazuálék számán, éves szinten leginkább az esketések elhalasztása volt tapasztalható: A keresztelesek száma növekedett az előző évekhez képest (2019: 52, 2020: 51, 2021: 65). A konfirmáltak száma szintén növekvő tendenciát mutat (2019: 39, 2020: 44, 2021: 48), és 2022-ben is a tavalyihoz hasonló létszám vár-

ható. Az esketések száma a járvány hatására visszaesett (2019: 20, 2020: 13, 2021: 17). A temetések száma nem változott nagy mértékben (2019: 80, 2020: 73, 2021: 75), a csökkenés leginkább a köztemetések számának csökkenésének tudható be (2019: 22, 2020: 17, 2021: 11).

Személyi változások

2021 elejétől Németh Szabina addigi pénztárosunk temetői ügyvivőként áll gyülekezetünk szolgálatában, pénztárosunk ugyanakkortól kezdve Bálintné Takács Anna. Pelikán András hároméves igazgató lelkészi megbízatásának lejárta után szeptember 1-jétől, szintén három évre dr. Tóth Károly az igazgató lelkész.

Hálát adunk Istennek, hogy a megpróbáltatások ellenére is megtartott bennünket, személyesen vagy elektronikus felületeken keresztül összegyűjtött bennünket igéje köré, lehetőséget adott a vele és egymással való találkozásra. Köszönjük szépen munkatársaink, tisztségviselőink és önkénteseink munkáját, közösségi életünk támogatását mindazoknak, akik részt vettek az alkalmakon és anyagilag hozzájárultak egyházunk működéséhez. Isten áldja gyülekezetünket!

Dr. Tóth Károly

Hangszer újra szolgálatban

A képen a temetőkápolna karzatán új helyet kapott harmónium és a felajánló család részéről Stinnerné Hubert Sarolta.

Egy hangszernek is lehet „kalandos élete”, a temetőkápolnánkban most szolgálatba állított harmónium sorsát pedig nem is tudjuk a kezdetektől felidézni. Az biztos, hogy az 1960-as évek elején a határ túoldaláról érkezett, és attól kezdve a csornai evangélikus templomban kísérte az istentiszteleti éneklést. Hubert István 1983-ig szolgált ott parókus lelkészként, felesége Hubert Istvánné Nitschinger Márta kántori szolgálata is eddig tartott a gyülekezetben. Az ő személyes, rokoni kapcsolatai révén érkezett a hangszer, így Csornáról Bánfalvára költözésükkor magukkal hozták, a csornai gyülekezet nem tartott igényt rá. Gyakorló hangszer lett egy évtizeden át, hiszen Hubert Istvánné 2001 őszi haláláig a bánfalvi istentiszteletek kántora volt, otthon ezen a harmóniumon készült mindig. Azóta viszont némán várta sorsát. Gyermekük, Hubert István és Stinnerné Hubert Sarolta felajánlásából azonban most újra énekek kíséretében hallhatjuk a hangját, mivel idén márciusban soproni evangélikus temetőkápolnánk karzatán kapott új szolgálati helyet. Az eddig itt használt harmóniumnál gazdagabb, teltebb hangzású hangszer hosszú évtizedeken át tudja még méltó módon segíteni a szeretteiket búcsúztatók énekelt fohászait. Istennek adunk hálát azért, hogy ezzel is gazdagodik közösségünk.

Pelikán András

Deutsche Seiten

Im gleichen Herzschlag den Glauben leben

Im Gespräch mit Klára Tarr-Cselovszky

Nach coronabedingter Pause können kirchliche Partnerschaften wieder leichter mit Leben gefüllt werden. Zudem ist es auch eine Zeit der Jubiläen: Die bayerisch-ungarische Kirchenpartnerschaft wird dreißig Jahre alt – und wird heuer wieder verlängert. Und Dr. Klára Tarr-Cselovszky leitet seit fünfzehn Jahren das Außenamt der Evangelisch-Lutherischen Kirche in Ungarn. In unserem Gespräch blickt sie auf ihren bisherigen Weg und auf das, was das christliche Miteinander über Grenzen hinweg für sie besonders wertvoll macht.

Eigentlich bist du Linguistin und Lehrerin. Diese Diplome führen nicht auf direktem Wege in eine landeskirchliche Position. Dennoch leitest du seit fünfzehn Jahren das Außenamt der Evangelisch-Lutherischen Kirche in Ungarn und bist für die Außenbeziehungen zuständig. Wie kamst du damals zu dieser Aufgabe und was hat dich damals daran gereizt?

Ich wollte nach fünf Jahren Elternzeit wieder ins Arbeitsleben zurückkehren. Károly Hafenscher, der damalige Direktor des Landeskirchenamts, hatte diese Position ins Gespräch gebracht. Und als mich dann Tamás Fabiny, der damals neugewählte Bischof des Nördlichen Kirchenbezirks, gegen Weihnachten 2005 angesprochen hat, ob ich die Leiterin des Außenamtes werden möchte, habe ich sofort zugesagt. War-

um? Weil ich gern etwas anderes ausprobieren wollte, als zu unterrichten. Meinen Traumjob hatte ich in meiner Heimatstadt Szekszárd zurückgelassen, als ich 1998 meinen Mann geheiratet habe. Damals hatte ich an der Hochschule für Lehrerausbildung die Studierenden der Fachrichtung Deutsch als Nationalitätensprache in den Fächern Sprachübung, Grammatik, Kinderliteratur und Deutsche Literatur unterrichtet – und das habe ich sehr gern gemacht. Während dieser vier Jahre in Szekszárd habe ich auch mein Ph.D.-Studium absolviert, um zur Doktorarbeit bereits in Budapest – nach 1998 – Material sammeln zu können. In Budapest habe ich an der Medizinischen Universität deutschsprachige Mediziner im Fach Ungarisch als Fremdsprache unterrichtet. Das war auch eine gute Arbeit, aber nicht zu vergleichen mit den Jahren

in Szekszárd, denn mein Fach war für die Studenten völlig überflüssig. Sie sind meistens nach zwei Jahren wieder nach Deutschland zurückgekehrt, somit benötigten sie keine ungarischen Sprachkenntnisse. So war es nicht schwer, nach der Karenzzeit nicht an die Medizinische Universität zurückzukehren, sondern zur Kirche zu wechseln. Ich wollte damals einfach ernst genommen werden und nützlich sein. Ich denke, das ist sehr gut gelungen.

Dass eine Entscheidung gut ist, zeigt dann ja auch die Praxis: Was war das erste Erlebnis in diesem Dienst, bei dem du spürtest, dass das genau „dein Ding“ ist?

Die Organisation des Partnerschaftsfestes in Balatonföldvár im Jahr 2007. Das war gleich eine richtig große Herausforderung, aber das Fest ist wunderbar gelungen. Wir haben mit vielen Mitarbeitern – darunter war ein gewisser Holger Manke – und mit ehrenamtlichen Jugendlichen aus dem Fasor-Gymnasium zusammengearbeitet. Dabei spürte ich die Freude und Freundlichkeit der Menschen, aber natürlich auch manche Herausforderungen.

Eine schöne Geschichte von damals: Wir hatten große Banner mit der Aufschrift „Herzlich willkommen beim bayerisch-ungarischen Partnerschaftsfest“ quer über die Hauptstraßen aufgehängt.

Wir haben damals bemerkt – das heißt: eigentlich warst du es –, dass das Wort „Willkommen“ mit nur einem „L“ auf den Bannern aufgedruckt war. Mich hat das sehr gestört. Und deshalb haben wir schnell einen Kranwagen gemietet und auf allen drei Bannern – die natürlich bereits aufgehängt waren – mit einem blauen Isolierband, das meine Kollegin Ilona Ficzer, die Abteilungsleiterin für Bauwesen, zufällig in der entsprechenden Farbe und Breite bei sich hatte, das fehlende „L“ auf die Banner geklebt. So haben wir diesen sprachlichen Fehler beseitigt. Mir war das damals sehr wichtig, und es war natürlich ein Sieg! Und im Rückblick eine schöne Geschichte.

Du hast in anderthalb Jahrzehnten als Leiterin des Außenamts und später zum Beispiel auch als Präsidiumsmitglied der GEKE (Gemeinschaft Evangelischer Kirchen in Europa) sehr viele Eindrücke gesammelt, was gelebtes Christsein über Grenzen hinweg bedeutet: Welche dieser Eindrücke haben dich besonders berührt und tragen dich in deiner Aufgabe?

Besondere Erlebnisse hatte ich viele: Besonders denke ich an die gemeinsamen mehrsprachigen Gottesdienste bei den GEKE-Ratssitzungen und bei anderen Konferenzen.

Es war auch sehr schön, als ich als eine der drei Präsidenten im Namen der GEKE repräsentativ sprechen durfte: bei Eröffnungsanlässen, bei Ratssitzungen und vor allem, als der Rat bei verschiedenen Kirchen zu Gast war. In besonderer Erinnerung sind mir die kirchlichen Tage in Rašica, einem Städtchen in der Nähe von Ljubljana, in der der slowenische Reformator Primož Trubar geboren wurde. Als Vertreterin aus Ostmitteleuropa wurde ich irgendwie anders wahrgenommen, ich wurde von den Slowenen auf Händen getragen und ich spürte: Ich bin eine von ihnen. Die slowenische Kirche ist nicht groß, aber sehr anspruchsvoll, und zugleich sind ihre Mitglieder sehr warmherzig.

Immer wieder gab es große partnerschaftliche Feierlichkeiten in der bayerisch-ungarischen Partnerschaft, zum Beispiel 2009 in Sopron, als wir am Paneuropäischen Picknickplatz das zwanzigste Jubiläum der Grenzöffnung begingen. Was bewegt dich, wenn du an diese Feierlichkeit zurückdenkst?

Es war eine sehr schöne Zeit, als wir dieses Fest vorbereiteten. Ich fuhr jeden Monat nach Sopron. Damals war noch Volker Menke deutscher Pfarrer in der Gemeinde, und seine Frau Magdi hat auch sehr viel geholfen. Die Kirchengemeinde hat mich immer sehr freundlich empfangen. Sie haben mich immer am Bahnhof abgeholt und zum Mittagessen eingeladen. Was mir besonders gefallen hat, war, dass die Soproner immer sehr gut vorbereitet waren. Es war nie so, dass jemand fragte: „Was wäre unsere Aufgabe gewesen?“ Wir konnten wirklich sehr gut zusammenarbeiten. Und wenn ich daran zurückdenke, denke ich auch an dich, Holger. Du gehörtest ja damals zum landeskirchlichen Vorbereitungsteam und hast mit den Medien alles im Griff gehabt und einige Herausforderungen mit den Medienvertretern gehandelt.

Das Fest selbst war auch etwas Besonderes, weil es, glaube ich, sehr gut gelungen ist, die Stimmung der Grenzöffnung wiederzugeben und eindruckliche Stimmen einzufangen. Wichtig finde ich auch, dass Miklós Németh, der zur Zeit der Grenzöffnung der Ministerpräsident Ungarns war, bei diesem Fest dabei war. Er hatte selten Einladungen angenommen, aber zu uns kam er.

Und was die Gemeinde betrifft: Von ihr kann ich nur in Superlativen sprechen. Heute ist mir die Gemeinde durch deine Person besonders wichtig. Du warst von deiner Jugend an ein Motor der bayerisch-ungarischen Partnerschaft und bist es bis heute. Dafür bin ich sehr dankbar! Und was mich zudem

mit Sopron verbindet, ist die Ehre, dass Theo mein Patensohn ist.

Wie du mit Sopron verbunden bist, bin ich es auch mit „deiner“ Gemeinde am Deák-Platz in Budapest. Ich durfte damals die Partnerschaft mit Ebern mitbegründen. Und weitere Partnerschaften – mit Apáca (Siebenbürgen) und mit Porvoo (Finnland) – habt ihr schon länger. Dein Mann Ferenc ist dort Pfarrer, du bist ein aktives Gemeindeglied. Was bedeutet es dir, zugleich auf kirchenleitender Ebene und auf gemeindlicher Ebene an Partnerschaften Anteil zu haben?

Ich glaube, ohne gemeindlichen Hintergrund kann man die Arbeit, die ich mache, nicht wirklich machen. Durch die Erdung in der Gemeinde weiß ich, worum es eigentlich geht. Ich weiß, was es bedeutet, selbst eine Gemeindeperschaft zu haben. Ich sehe die Freuden, die Herausforderungen, die Themen, die bei Gemeindebegegnungen aufkommen – und das hat mich in meinem Denken sehr inspiriert.

Die Partnerschaft mit Ebern übrigens hat einen starken Bezug zur Jugendarbeit. Es gibt jährlich zwei Begegnungen, einmal mit Erwachsenen und einmal mit Jugendlichen. Die Begegnungen finden abwechselnd in Bayern und Ungarn statt. Und diese Begegnungen haben auch meinen Töchtern viel gegeben. Hier erlebe ich als Mutter, was es bedeutet, wenn die eigenen Kinder an einer so bereichernden Partnerschaft Anteil haben.

Ich bin immer wieder – sei es über die GEKE oder in anderen Zusammenhängen – Menschen bei verschiedenen Konferenzen begegnet, die diesen Gemeindebezug nicht hatten. Da kam mir immer wieder der Gedanke auf, dass manche das Wesentliche nicht sehen und dass manche Themen, die sie einbringen, auch an der Basis vorbeigehen.

Die Partnerschaft mit der Evangelisch-Lutherischen Kirche in Bayern besteht seit 30 Jahren und wird heuer wieder verlängert. Mit welchen Gefühlen und Gedanken blickst du in die Zukunft der bayerisch-ungarischen Partnerschaft?

Ich habe dieser Partnerschaft so viele langjährige Freundschaften zu verdanken, dass ich nicht genug betonen kann, wie dankbar ich bin. Das ist natürlich etwas, was in der Vergangenheit entstanden ist, doch das prägt auch die Zukunft. Die Zukunft ist überhaupt ohne die Vergangenheit nicht vorstellbar, denn man braucht Wurzeln, die einen festen Halt geben. In diesen Zeiten ist das nicht immer so leicht, weil es viele politische und gesellschaftliche Herausforderungen

in beiden Kirchen gibt. Und auch in unserer Partnerschaft ist es immer wieder ein Thema, dass man an verschiedene Themen unterschiedlich herangeht. Dennoch ist unsere größte – gemeinsame – Aufgabe, den Glauben weiterzugeben. Und wie es uns gelingen kann, den Glauben unseren Kindern und den nächsten Generationen weiterzugeben, das können wir voneinander lernen. Durch Partnerschaftsbegegnungen üben wir diese Weitergabe. Ich bin überzeugt davon, dass wir von Beziehungen leben. Wenn wir gemeinsam Gottesdienste feiern oder einfach über unseren Glauben sprechen und darüber, was uns bewegt und welche Probleme und Freuden wir haben, dann verbindet uns das sehr. Das vertieft unsere Partnerschaft und unseren Glauben.

Du hast die unterschiedlichen – manchmal auch sehr gegensätzlichen – Antworten auf gesellschaftliche Fragen und Herausforderungen erwähnt. Wie kann Kirche das Miteinander zwischen den Ländern und zwischen den unterschiedlichen Meinungen stärken?

Ich glaube, die Antwort ist sehr einfach: durch Begegnungen. Indem man miteinander spricht und einander zuhört. Im Partnerschaftsfilmm, der unlängst veröffentlicht wurde, sagt Matthias Schad aus Ebern: „Das Geheimrezept für Freundschaft in Ungarn ist: essen, trinken, reden.“ Das bringt es, finde ich, gut auf den Punkt: Man ist füreinander da, bespricht die Probleme. Man kann Dinge, die man sonst nur in der Presse liest, mit eigenen Ohren hören – und bekommt neue und vielleicht ganz andere Zugänge. Ich denke, die persönliche Begegnung ist unerlässlich, denn so kann man sich darüber hinwegsetzen, dass es auf manche Fragen unterschiedliche Antworten gibt, und man nimmt einander an, wie man ist. Und was die wichtigste Gemeinschaft ist: Wir glauben an denselben Gott, das verbindet uns besonders.

Ich denke, dort wohnen und dort sein, wo der andere ist, hilft uns, Dinge auch mit den Augen des anderen sehen zu können, das kann auch manche Fragen beantworten, die sonst kaum zu klären wären.

Du betonst die Wichtigkeit der persönlichen Begegnung in einer Zeit, in der Corona zwei Jahre lang gerade diese Möglichkeit stark eingeschränkt hat.

In der bayerisch-ungarischen Partnerschaft gibt es normalerweise jährlich eine Kirchenleitungskonsultation, wo wir uns mit den verschiedenen Arbeitsfeldern der Partnerschaft beschäftigen. In der Coronazeit fanden diese Konsultationen alle zwei Monate statt, weil wir uns über Videokonferenzen leichter

besprechen konnten. Aber dennoch ist das nicht dasselbe, denn wenn man sich trifft, kann man nach der Besprechung am Abend noch zusammen sitzen und sich persönlich austauschen. Das hat mir bei den Online-Begegnungen sehr gefehlt.

Ganz persönlich gefragt: Wie hat das rege Miteinander mit Christen aus anderen Ländern dein Christsein verändert?

Ich erwähnte vorhin die gemeinsamen mehrsprachigen Gottesdienste. Ich möchte da genauer werden: Besonders hat mich immer berührt, wenn jeder in seiner Sprache das Vaterunser spricht – und manchmal waren ja viele verschiedene Muttersprachen in diesen Gottesdiensten vereint – und man erlebt, dass man das Vaterunser gleichzeitig beendet. Wenn um mich herum Menschen das Vaterunser auf Slowenisch oder Griechisch sprechen, kann ich allenfalls ahnen, wo sie gerade sind, weil ich diese Sprachen nicht beherrsche. Aber ich spüre dabei doch ein

tiefes Miteinander, das von Offenheit und Aufmerksamkeit füreinander geprägt ist, wenn man das Vaterunser gleichzeitig anfängt und gleichzeitig beendet – und damit gewissermaßen im gleichen Herzschlag betet.

Und dieses Beispiel steht für mehr: Die Offenheit für den Anderen und die Annahme des Anderen haben mich geprägt, ohne dass ich meinen Standpunkt verloren hätte. Aber ich glaube, ich bin durch das Miteinander mit Christen aus anderen Ländern offener geworden. Ich kann leichter annehmen, wenn jemand Dinge anders erlebt oder anders auf Dinge reagiert.

Holger Manke

Der im Interview erwähnte Film über die Partnerschaft zwischen der bayerischen und der ungarischen Kirche kann hier angesehen werden:
<https://youtu.be/2Y7gzw09Nrg>

Gestärkt und gereift auf dem Weg ins Morgen

„Abschiedsinterview“ mit der evangelischen 12c des Lyzeums

Ábel Czigány, Botond Hegedüs, Márk Kónya, Fabian Kruse, Adam Krutzler, Henrik Theurer und Philipp Tobler. Diese Namen haben wir schon häufig im Christophoros gelesen – und wir sind ihnen in der Gemeinde oft begegnet. Manchmal sogar genau in dieser „Aufstellung“, denn sie sind die evangelischen Schüler der Nationalitätenklasse im Lyzeum, die jetzt auf das Abitur zugeht – und mehrfach haben sie gemeinsam den deutschen Gottesdienst mitgestaltet. Nun ist Zeit für eine Zwischenbilanz.

Welche Pläne habt ihr derzeit für eure Zeit nach dem Abitur?

Philipp Tobler: Ich möchte zurück in die Schweiz ziehen, und dort muss ich wahrscheinlich zur Wehrmacht. In dieser Zeit möchte ich versuchen, meine Interessen zu entdecken und zu entscheiden, wie es weitergehen soll.

Márk Kónya: Ich möchte in Ungarn bleiben und an einer Polizeiuniversität studieren, um danach eine Offizierslaufbahn anzusteuern. Dazu muss ich sehr viel in manchen Fächern lernen, die fürs Abitur und für die Universität erforderlich sind.

Kónya Márk

Fabian Kruse: Ich werde wahrscheinlich an die FH Wiener Neustadt gehen und dort die Fächer Sport und Training belegen. Ich habe auch überlegt, nach München zu gehen, denn dort gibt es auch einige interessante Studiengänge. Aber München ist ziemlich weit weg, und ich möchte jetzt noch keinen so großen Schritt wagen. Vielleicht später dann mal. Aber Wiener Neustadt würde gut passen, weil dort eine der besten Fachhochschulen Österreichs ist.

Adam Krutzler: Ich weiß noch nicht genau, was ich machen werde. Ich denke darüber nach, dass ich in Deutschland oder in Österreich studieren werde – wahrscheinlich in Richtung Ingenieur oder Geschichte.

Ábel Czigány: Ich möchte Jura studieren. Plan A wäre deutschsprachig in Wien oder Passau, Plan B wäre ungarischsprachig in Budapest oder Győr.

Botond Hegedüs: Ich möchte in Ungarn Psychologie studieren. Ich kann mir aber auch vorstellen, Ungarisch- und Englischlehrer zu werden.

Henrik Theurer: Mein Plan ist es, in Österreich zu studieren – eventuell Betriebswirtschaftslehre. Falls

das nicht klappen sollte, käme für mich auch etwas im Bereich der Agrarwirtschaft in Frage.

Wenn ihr zurückschaut auf die Zeit seit der 9. Klasse – auf die letzten knapp vier Jahre –, wie seid ihr gereift? Was habt ihr für eure Persönlichkeit gewonnen?

Márk Kónya: Ich habe gelernt, vernünftiger zu denken. Ich habe sehr viel im Religionsunterricht wahrzunehmen gelernt, was ich zuvor aus einem ganz anderen Blickwinkel gesehen habe. Und ich würde sagen, dass ich eine positive Entwicklung genommen habe, weil ich manche Themen nicht mehr so kindlich sehe, sondern sie ernst nehme und mir wertvolle Gedanken darüber machen kann.

Adam Krutzler: Ich denke, ich habe viele schöne Erinnerungen gesammelt, die ich in den Alltag mitgenommen habe und die mich motivieren.

Henrik Theurer: Ich finde, ich bin viel reifer und vernünftiger geworden. Meine Einstellung zu Dingen hat sich ins Positive verändert. Ich strebe jetzt an, das Beste aus Situationen zu machen, während ich früher manches vernachlässigt habe.

Fabian Kruse: Ich war schon immer einer der Jüngsten in der Klasse. Deswegen war ich meistens auch noch nicht so reif wie die anderen. Ich glaube, in den letzten Jahren habe ich mich in Sachen Disziplin sehr entwickelt, was mir sehr wichtig war, was ich aber auch lernen musste, da ich durch den Sport wenig Freizeit hatte. Ich habe gelernt, meinen inneren Schweinehund zu überwinden.

Fabian Kruse

Ábel Czigány: Ich glaube, ich bin viel reifer geworden. Ich hatte, ähnlich wie Fabi, auch nicht viel Freizeit wegen des Sports. Ich glaube, dass ich in den letzten Jahren gelernt habe, meine Zeit viel besser einzuteilen.

Botond Hegedüs: Ich habe gelernt, dass man auch arbeiten kann, um Ziele zu erreichen. Als ich jünger war, versuchte ich alles mit meiner Intelligenz zu lösen, aber eigentlich war ich sehr faul. Ich ärgere mich heute ein bisschen darüber, dass ich mich so benommen habe.

Philipp Tobler: Ich bin reifer geworden, aber reif für das Leben sicher nicht. Doch die Religionsstunden in den letzten vier Jahren waren wirklich ein Erlebnis. In diesen vier Jahren war alles offen, man konnte Fragen stellen und einfach von Mensch zu Mensch frei kommunizieren und frei die eigene Meinung äußern. Das hat mir wirklich gefallen.

Philipp Tobler

Wir haben als Religionsgruppe auch mehrfach deutsche Gottesdienste in unserer Gemeinde gehalten. Darauf habt ihr euch lange vorbereitet, eure Gedanken gegenseitig kommentiert und viel an den Themen gearbeitet. Letztlich waren wir dann am Sonntag im Gottesdienst zusammen und ihr habt in der Verkündigung mitgewirkt. Wie habt ihr das erlebt?

Ábel Czigány: Es war gut, sich tiefere Gedanken zu machen und Antworten zu suchen. Es hat mich berührt, dass wir diese Gedanken weitergeben durften. Vielleicht gab es ja jemanden in der Gemeinde, der gerade einen solchen Gedanken brauchte. Außerdem lernten wir, wie wir Texte gut vortragen können – und überhaupt vor vielen anderen Menschen zu sprechen. Da sind wir durch die „Routine“ gewachsen. Ich denke, diese Erfahrungen können mich auch im Leben weiterbringen.

Henrik Theurer: Ich finde, es hat unsere Persönlichkeit vorangebracht, als wir die Gedanken der Anderen gehört haben und uns eigene Gedanken machen mussten. In manchen Situationen denke ich bis heute an die Gedanken, die wir damals der Gemeinde gesagt haben – und ich spüre, wie sehr sie auch heu-

te wieder neu auf uns zutreffen. Es war ein wirklich schönes Gefühl, dass die Gemeinde uns zugehört hat und uns immer so herzlich empfangen hat.

Márk Kónya: Ich kann mich dem anschließen, da ich diese Erfahrung auch als etwas Besonderes erlebt habe. Ich war zuvor schon in verschiedenen anderen „Gemeinden“ – über den Sport oder über die Schule –, aber ich war zuvor nie in einer Gemeinde aktiv, in der unterschiedliche Menschen mit verschiedenen Lebenswegen zusammen sind, die mir zuhören und die sich Gedanken über meine Aussagen machen. Das fand ich einzigartig.

Adam Krutzler: Ich fand es auch interessant, zu sehen, wie ein Gottesdienst vorbereitet wird. Jeder schrieb seine Gedanken auf und die anderen kommentierten die Gedanken und gaben weitere Impulse. Für mich war das ein sehr wertvoller Weg.

Botond Hegedüs: Mir hat es sehr gefallen, dass jeder von uns diese Aufgabe ernst genommen hat, nicht nur, als wir unsere Texte geschrieben haben, sondern auch als wir die Texte der anderen kommentiert haben. Ich habe zu meinen Texten so viele gute Gedanken, viele wegweisende Kommentare gelesen von den anderen aus der Gruppe, wie ich es nicht für möglich gehalten hätte.

Botond Hegedüs

Fabian Kruse: Bei den ersten Malen, bei denen wir in den Gottesdiensten mitwirkten, spürte ich eine gewisse Anspannung, weil ich nie vor vielen Menschen gesprochen habe, aber später war ich dann viel sicherer – und ich habe es genossen. Ich finde es wertvoll, dass die Gemeindeglieder unsere Gedanken mitnehmen und weiterdenken können, aber ich denke auch an den Prozess in unserer Gruppe: In der gemeinsamen Arbeit entdecken wir erst, wie viele Gedanken in einem einzigen Bibelwort zu finden sind. Ich denke, das kann sehr in unserer Persönlichkeitsentwicklung helfen.

Philipp Tobler: Als wir die Gottesdienste vorbereitet haben, konnten wir uns sehr tief in Themen hineinendenken, weil es ja nicht nur darum ging, was wir verstehen, sondern auch darum, wie wir die gewonnenen Einsichten weitergeben können. Diese Situation war auch speziell, denn nicht jeder Religionslehrer bietet so eine Möglichkeit an.

Auch außerhalb der Gottesdienste hattet ihr Kontakt zur Gemeinde – unterschiedlich viel und von unterschiedlicher Art. Welche Gemeindemomente sind euch besonders im Herzen?

Botond Hegedüs: Ich war 2019 mit der Jugendgruppe für eine Woche in Finnland. Das war meine erste größere Auslandsreise. Das Land selbst war wunderschön, und die Begegnung mit den Menschen war beeindruckend. Sie haben eine andere Kultur, aber im gemeinsamen Glauben entdecken wir, wie ähnlich wir uns sind. Zudem war es auch interessant, aus der Minderheitensituation kommend zu sehen, wie es sich anfühlt, wenn die Lutheraner die Mehrheit der Bevölkerung stellen. Für mich war die Finnlandreise ein Erlebnis, an das ich mein Leben lang denken werde.

Adam Krutzler: Es war eigentlich von Kindesbeinen an so unglaublich viel, was ich in der Gemeinde erlebt habe. Eigentlich kamen jede Woche neue Erlebnisse hinzu, angefangen von der Kindergruppe über die Kinderbibelwochen und die Besuche in den Partnergemeinden bis hin zu den Gottesdiensten, dem Konfirmandenunterricht und allem, was mit der Jugendgruppe zu tun hat. Es fällt mir schwer, daraus etwas hervorzuheben. Besonders sind mir aber die Momente im Herzen, in denen wir Gemeinschaft sehr intensiv erfahren haben, zum Beispiel bei Ausflügen und Freizeiten mit der Jugendgruppe oder bei den Begegnungen mit den Finnen oder den Bad Wimpfenern. Die Erfahrungen mit anderen Menschen – und dabei auch selbst wachsen zu können.

Henrik Theurer: Mir ist schnell aufgefallen, dass in der Gemeinde der Zusammenhalt und das Engagement sehr stark sind. Das habe ich zum Beispiel immer gespürt, wenn ich beim Musikalischen Advent dabei war – und das hat mich auch immer sehr berührt. Da haben Kinder und Jugendliche mit ihren Stimmen den Raum gefüllt – und daraufhin haben ältere Gemeindeglieder ebenso mitgewirkt und zum Beispiel Geschichten erzählt. Außerdem habe ich zum Beispiel bei der Vorbereitung des Kleiderbasars geholfen. Und

dort habe ich wieder das selbstlose Helfen miterlebt: Menschen bringen Kleider, um anderen Menschen damit zu helfen. Für mich ist auch das ein Moment, der mir im Herz geblieben ist.

Philipp Tobler: Ich war auch beim Musikalischen Advent, und da fiel mir auf, dass die Soproner Gemeinde nicht nur in traditioneller Weise Gott loben kann, sondern auch in dieser Form. Mich hat es überrascht, dass die Gemeinde in einer so rhythmischen Stimmung Gott lobt. Ich erinnere mich dabei zum Beispiel an Richard von Fuchs, der sehr gut war. Er hat's drauf!

Márk Kónya: Wenn ich beim Musikalischen Advent oder bei Gottesdiensten dabei war, habe ich diese Atmosphäre gespürt, dass die Menschen, die dort sind, einander lieben und dass eine gute Stimmung untereinander herrscht. Die gegenseitige Sympathie war immer spürbar. Ich kam als jemand, den die meisten nicht kannten und wurde dennoch gleich gewissermaßen als Familienmitglied betrachtet. Menschen in der Gemeinde haben sich mir zugewandt und das Gespräch mit mir gesucht. Und auch wenn wir uns nie vorher trafen, haben sie mich als Freund behandelt.

Fabian Kruse: Ein wichtiger Moment für mich war das Konfirmandenwochenende in Révfülöp. Es ist ja eine Tradition, dass die Konfirmanden dorthin fahren. Dort war der Zusammenhalt unter den Konfirmanden deutlich spürbar. Aus meiner Konfirmandenzeit ist mir auch noch in Erinnerung, dass wir damals erwachsene Gemeindeglieder interviewt haben. Wir fragten sie, woraus sie Kraft schöpfen. Und aus den Antworten haben wir vieles Wichtige mitnehmen können. Bei diesen Begegnungen, bei der Offenheit der Gemeindeglieder uns gegenüber habe ich dann das Miteinander über Generationengrenzen hinweg erleben dürfen.

Ábel Czigány: Ich bin froh, dass ich relativ viel in der Gemeinde tätig war. Nicht nur bei den Gottesdiensten, sondern auch in der Kindergruppe, bei der Kinderbibelwoche, bei der Konfirmation und dann in der Jugendgruppe. Es war sehr interessant, viele Menschen kennenzulernen. Es sind auch enge Freundschaften entstanden. Und ich habe viele gemeinsame Momente im Herzen. Und ich glaube, dass wir auch noch in vielen Jahren, wenn wir zusammenkommen, an die alten Zeiten denken werden und uns dann noch gegenseitig Geschichten aus der Zeit, als wir Jugendliche in der Gemeinde waren, erzählen werden.

Ábel Czigány

Wenn ihr an diejenigen denkt, die neu am Gymnasium sind oder jetzt konfirmieren: Ihr habt ja ein paar Jahre Lebens- und Glaubenserfahrung mehr als sie. Was für Ratschläge würdet ihr ihnen auf den Weg geben?

Henrik Theurer: Genießt die Zeit! Ich habe das Gefühl, je näher man dem Abitur kommt, desto mehr vermisst man die Zeit, in der man noch am Gymnasium „war“, auch wenn man gerade jetzt noch dort ist. Mir ist bewusst, wie sehr ich diese Zeit vermissen werde, in der ich jeden Tag meine Freunde sehe und mein größtes Problem es ist, für die nächste Arbeit zu lernen. Und: Egal, wie schwer eine Situation scheint, ihr könnt es schaffen! Glaubt an euch!

Adam Krutzler: Dem schließe ich mich an: Man muss vor nichts Angst haben und das Wort „Abitur“ muss kein Schreckgespenst sein. Der Weg zum Abitur ist ein Prozess, der schön und bereichernd ist und den man gut bewältigen kann. Es wird gut sein. Und: Man soll das Leben genießen!

Márk Kónya: Ich würde raten, dass sie in ihrem Alter Freunde suchen und entstandene Freundschaften

pflegen. Das ist oft nicht leicht, weil nach dem Abitur oft große Entfernungen zwischen Freunden aufkommen. Aber es ist wichtig, gemeinsame Zeit mit Freunden zu verbringen.

Adam Krutzler

Botond Hegedüs: In der Coronazeit ist für uns manches ausgefallen, was persönliche Treffen mit Freunden und das gemeinsame Feiern betrifft. Mein Rat ist: Feiert!

Fabian Kruse: Ich denke, das, was Menschen am meisten bereuen, ist, wenn man zu wenig Zeit mit der Familie verbracht hat. Das fällt einem aber manchmal erst auf, wenn es schon zu spät ist. Ich würde raten, zum Beispiel mit den Geschwistern und auch den Großeltern oft zu reden und mit ihnen Zeit zu verbringen. Die Großeltern werden nicht jünger, die Geschwister werden ausziehen. In der Zukunft wird man sich weniger treffen, deshalb ist es gut, wenn man so viel mit ihnen unternimmt, wie man kann.

Ábel Czigány: Die Jüngeren haben noch Menschen, die ihnen zur Seite stehen und ihnen helfen: Ich denke, das sind neben den Eltern und den Lehrern besonders auch die Freunde. Und die Freundschaften, die man in der Schulzeit schließt, sind oft die, die dann auch ein Leben lang halten. Mein Rat ist auch: Pflügt eure Freundschaften und schafft euch Erinnerungen, an die ihr später gerne gemeinsam zurückdenken werdet!

Philipp Tobler: Ihr sollt die Zeit nicht verschwenden und in den Unterrichtsstunden aufpassen, denn das Abitur kommt. Nutzt die Zeit dafür, um euch zu fragen, was euer Weg ist! Und vor allem: Verschwendet die Zeit nicht, denn es ist das einzige, was wir haben!

Holger Manke

... zum frischen Wasser

Die deutschen Konfis unterwegs zur Konfirmandenprüfung

In den letzten Monaten waren sie gemeinsam unterwegs. Unterwegs zum Gemeindehaus und dort zu den Konfirmandenstunden. Unterwegs zum sonntäglichen Gottesdienst, in dem sie stets das Fürbittgebet gesprochen haben. Unterwegs gerne auch mal im Ödenburger Gebirge oder nach Révfülöp, auf die Konfirmandenfreizeit, wo auch dieses Gespräch stattgefunden hat. Unterwegs sind die deutschen Konfirmanden derzeit aber auch in vielen biblischen Geschichten, denn „Wasser in der Bibel“ ist das Thema ihrer Konfirmandenprüfung am 24. April im deutschen Gottesdienst um 9 Uhr. Stellvertretend für die 13-köpfige deutsche Konfirmandengruppe stehen Szidónia Fazakas, Alina Nagy, Júlia Vajda und Lina Wagner Rede und Antwort.

Júlia Vajda, Alina Nagy, Lina Wagner, Szidónia Fazakas

Ihr seid in der jetzigen deutschen Konfirmandengruppe. Was hat euch auf eurem bisherigen Weg zur Konfirmation besonders gefallen?

Lina Wagner: Die Gemeinschaft ist sehr gut und es ist schön, dass wir immer wieder auch in den Konfirmandenstunden miteinander spielen können.

Alina Nagy: Mir haben die Konfirmandenstunden gefallen und die Stimmung, die dort immer herrschte. Eigentlich versteht sich jeder mit jedem gut, und das ist mir sehr wichtig.

Szidónia Fazakas: In der Konfirmandengruppe sind alle sehr nett und es ist so, als wären alle meine Freunde.

Júlia Vajda: Mir hat es immer gefallen, wenn wir etwas länger zusammen waren, zum Beispiel wenn wir gemeinsam im Ödenburger Gebirge Ausflüge gemacht haben oder auch das Konfirmandenwochenende in Révfülöp.

Weil du das Konfirmandenwochenende in Révfülöp ansprichst: Gerade jetzt, als wir dieses Gespräch führen, sind wir ja in Révfülöp. Was gefällt euch hier besonders?

Lina Wagner: Ich freue mich, dass ich mit meinen Freundinnen gemeinsam ein Zimmer habe – und ich genieße die Gemeinschaft mit den anderen. Heute haben wir Taschen marmoriert und passend zum Thema unserer Konfirmandenprüfung „Wasser in der Bibel“ gestaltet. Das hat mich sehr angesprochen.

Júlia Vajda: Mir gefällt, dass wir drei Tage lang mit der Konfirmandengruppe zusammen sein können. Mir gefiel besonders, dass wir eine Nachtwanderung unternommen haben und dabei einen Meditationsweg gegangen sind, bei dem wir über manche Fragen in der Stille nachdenken konnten.

Alina Nagy: Ich freue mich, dass meine Freunde so nahe sind. Wir müssen nicht weit gehen, um sie zu treffen – eigentlich nur ins nächste Zimmer.

Szidónia Fazakas: So viel zusammenhängende Zeit mit Freunden zu verbringen, ist für mich ein Erlebnis. So macht alles noch mehr Freude.

Ihr seht euch meist nicht nur donnerstags zum Konfirmandenunterricht, sondern auch im Sonntagsgottesdienst. Das Fürbittgebet am Ende des Gottesdienstes „gehört euch“. Was für ein Erlebnis ist es für euch, regelmäßig im Gottesdienst zu beten?

Júlia Vajda: Ich melde mich immer zum Fürbittgebet, außer wenn wir verreisen. Ich mag es sehr, im Fürbittgebet mitzuwirken, auch wenn ich vorher manchmal ein bisschen aufgeregt bin.

Lina Wagner: Ich finde es eine wirklich gute Sache, dass wir in den Gottesdienst eingebunden sind. Ich melde mich auch, wenn ich Zeit habe. Und es ist für mich auch deshalb ein gutes Gefühl, weil es auch kein Problem wäre, wenn ich mal etwas nicht ganz richtig ausspräche. Wir wissen, dass uns das niemand in der Gemeinde übel nehmen würde.

Szidónia Fazakas: Als ich das allererste Mal im Gottesdienst vorgelesen habe, hatte ich etwas Angst, weil ich nicht wusste, was auf mich zukommen wür-

de. Aber seit meinem zweiten Gottesdienst habe ich keine Angst mehr. Und ich freue mich, dass wir praktisch jede Woche die Möglichkeit haben, eine Fürbitte zu sprechen.

Alina Nagy: Ich finde es auch gut, und ich bin immer gerne dabei, wenn ich Zeit habe. Mir gefällt, dass sich immer viele Konfirmanden melden und wir das Fürbittgebet dann immer in einer größeren Gruppe sprechen können.

Was dürfen wir schon über eure Konfirmandenprüfung verraten?

Alina Nagy: Unser Thema ist „... zum frischen Wasser“. Wir haben biblische Geschichten ausgewählt, in denen das Wasser eine wichtige Rolle spielt. Jeder von uns wird ein Gedicht zu einer anderen biblischen Geschichte vortragen.

Júlia Vajda: Meine Geschichte ist zum Beispiel das „Wüstenwunder“. Als das Volk Israel auf der Flucht aus Ägypten durch die Wüste zieht und Durst hat, klopft Mose gegen einen Fels und dann fließt Wasser aus dem Felsen, das den Durst der Israeliten stillt.

Lina Wagner: Ich habe eine ganz andere Geschichte, eine Geschichte, in der das Wasser nicht belebt, sondern zerstörerisch wirkt: die Sintflutgeschichte, in der Noah mit seiner Familie und vielen Tieren die Sintflut überlebt.

Szidónia Fazakas: Ich habe das Thema Taufe. Das ist ja auch der Ausgangspunkt für unseren Weg zur Konfirmation. Und ich möchte auch alle ganz herzlich einladen, am 24. April um 9 Uhr im deutschen Gottesdienst bei unserer Konfirmandenprüfung dabei zu sein. Das wird sehr schön!

Holger Manke

... zum frischen Wasser

ein Reim-Gottesdienst mit den deutschen Konfirmanden

Sonntag, 24. April 2022
9 Uhr, evang.-luth. Kirche Sopron

Mein Bibelwort

Teil 38

**„Meinen Bogen habe ich in die Wolken gesetzt;
der soll das Zeichen des Bundes sein zwischen mir und der Erde.“**

1. Mose 9, 13

Als ich noch klein war, hörte ich dieses Bibelwort zum ersten Mal – und es gefiel mir eigentlich von Anfang an. Zunächst war es vor allem der Regenbogen als Bild, den ich schön fand und der mich berührte. Das hat sich mit den Jahren auch nicht verändert, es kamen aber manche Gedanken hinzu. Ich denke, wenn man einen Regenbogen sieht, dann steht man unter dem Eindruck eines Wunders, dessen Zeuge man gerade ist.

Dieses Bibelwort steht am Ende der Sintflutgeschichte und damit am Ende langer, starker Regenfälle, als die Sonne wieder scheint. Ich denke, damit steht der Regenbogen symbolisch für die Hoffnung. Es gibt keinen Regen, der nicht auch enden würde. Es gibt keine schlechten Zeiten, die nicht vorbei gehen. Der Regenbogen steht auch dafür, dass sich die Son-

nenstrahlen wieder ihren Weg zur Erde bahnen und dass schlechten Zeiten gute Zeiten folgen werden. Einen Regenbogen zu sehen, bringt ein befreiendes Gefühl mit sich.

Noch ein Gedanke: Man sieht nicht, wo der Regenbogen anfängt und wo er endet. Man kann ihn nicht wirklich richtig verorten, aber man sieht ohne Zweifel, dass er da ist und irgendwie Himmel und Erde verbindet. So ähnlich kann es auch mit der Hoffnung sein: Man spürt: Sie ist da, auch wenn man sie nicht genau beschreiben und verorten kann. Ein Stück weit ist auch sie ein Wunder.

Als kleineres Kind musste ich einmal einige Tage im Sommer im Krankenhaus verbringen. Es ist natürlich doppelt schwer, wenn man ausgerechnet im Sommer ins Krankenhaus muss, dann scheint es so, als

wäre es eine viel längere Zeit, die man dort verbringt. An einem meiner Krankenhaustage regnete es den ganzen Tag. Ich lag da, schaute aus dem Fenster und betrachtete den Regen. Und an diesem Tag sah ich den farbenfrohesten Regenbogen meines Lebens – fast so wie aus einem Zeichentrickfilm. Ich kann mich nicht erinnern, je wieder einen so leuchtenden Regenbogen in so satten Farben gesehen zu haben. Als ich damals diesen Regenbogen sah, dachte ich an das Bibelwort – und für mich war der Anblick des Regenbogens in dieser Situation besonders beruhigend, als hätte er die Botschaft in sich getragen: Habe Mut und Hoffnung, es kommt Hilfe!

Gott hat mit dem Regenbogen als Bundeszeichen den Menschen signalisiert, dass er will, dass sie glücklich leben können. Ich lebe immer sehr in der Gegenwart, denke aber auch darüber nach, was mir geholfen hat, in der glücklichen Situation sein zu dürfen, in der ich heute bin. Dabei denke ich oft an Dinge, die als Kleinigkeiten erscheinen könnten. Ein Beispiel: Nach meiner Konfirmation hatte ich den Gedanken, dass ich mich der Jugendgruppe anschließen könnte. So eine Entscheidung mag unbedeutend erscheinen, denn man könnte denken: Entweder man geht da hin oder eben nicht – was macht das schon für einen Unterschied? Aber wenn ich mich Jahre später auf den Weg zur Jugendgruppe mache oder wenn ich mich mit der Jugendgruppe oder als Konfi-Leiter auf den Weg nach Révfülöp mache und mir bewusst wird, wie

viele nette Menschen ich durch die Jugendgruppe und durch die Freizeiten in Révfülöp kennenlernen durfte, welcher Gemeinschaft ich dadurch angehören darf, dann denke ich dankbar an diese Entscheidung von damals zurück.

Wie der Regenbogen für mich für die Hoffnung steht, so möchte ich von meiner Hoffnung auch anderen weitergeben, zum Beispiel, wie eben erwähnt, den Konfirmanden, die mir für ein Wochenende anvertraut sind. Vielleicht kann manches von dem, was mir wichtig geworden ist, ja auch anderen viel bedeuten. Vielleicht kann ich das, was ich an Gutem in meinem Leben bekommen habe, auch anderen ans Herz legen. Ob mir das gelingt? Da kann ich mich nur auf die mehrfach erwähnte Hoffnung berufen.

Zsombor Körmendy

„Behüte dein Herz mit allem Fleiß, denn daraus quillt das Leben.“

Sprüche 4, 23

Dieses Bibelwort habe ich als Segensspruch für die Konfirmation gewählt, weil ich das Gefühl hatte, dass dieser Rat eigentlich in jedem Moment – besonders auch im Alltag – wichtig und hilfreich ist. Er

scheint mir recht praktisch. Man kann ihn bei sich haben, wenn man im Alltag unterwegs ist. Mit der Zeit haben sich in mir dann mehr und mehr Gedanken – auch aus durchlebten Erfahrungen – um dieses Bibelwort gruppiert.

Das Herz des Menschen ist ja die Quelle des Lebens, sowohl im körperlichen, als auch im übertragenen Sinn. Mein Gedanke ist: Wenn die Gefühle im Herzen des Menschen sitzen, dann kann jemand, der – im übertragenen Sinne – das Herz des Menschen verletzt, das seelische Gleichgewicht des Menschen durcheinanderbringen. Die Frage wäre natürlich, wie man verhindern kann, dass so etwas passiert und wie man sein Herz behüten kann.

Eine Möglichkeit wäre, dass man sich von den anderen Menschen abschottet und niemanden ins Herz hineinlässt, damit man nicht verletzt werden kann. Aber das ist keine Lösung, denn der Mensch hat

ja auch das Bedürfnis, dass andere ihm wichtig sind und dass er anderen wichtig ist. Das liegt in der Natur des Menschen.

Aber das Herz ein Stück weit schützen kann man schon: Jeder kann selbst entscheiden, wem er sich anvertrauen möchte, wem er vertrauen kann. Wir können unser Herz nur dem gegenüber ausschütten, der dieses Vertrauen nicht missbrauchen wird. Damit können wir das Risiko, dass unser Herz verletzt wird, immerhin etwas verringern, aber eine Sicherheit bedeutet es nicht, denn auch so können wir noch Verletzungen und Enttäuschungen erfahren.

Aber ich denke, das „Herz zu behüten“ muss nicht nur bedeuten, dass wir möglichst keine schlechten Erfahrungen sammeln, sondern dass wir auch nach Heilung streben, wenn wir verletzt worden sind. Man sagt, die Zeit heile Wunden. Der Schmerz lässt ja mit der Zeit nach. Aber ich denke auch, dass das Miteinander mit den Menschen, die um uns sind, bei der Heilung helfen kann.

Wenn wir „unser Herz behüten“ sollen, dann geht

es aber nicht nur darum, dass wir das Herz schützen oder heilen, sondern dass wir ihm allerlei gute Dinge zuführen, die es stärken und widerstandsfähiger machen. Das ist der Punkt, an dem für mich der Glaube eine wichtige Rolle hat: Gott stärkt unser Herz. Er gibt Trost und Hoffnung und bietet im Gebet immer Kommunikationsformen, dass wir unseren Dank und unsere Bitten nicht für uns behalten müssen, sondern dass wir uns ihm mitteilen können. Ich empfinde das als eine Art Erfrischung für das Herz, das dem Herzen gut tut.

Seit ich Erstklässlerin war, bin ich durchgehend in der Gemeinde aktiv, zuerst in der Kindergruppe, dann war ich Konfirmandin und jetzt bin ich in der Jugendgruppe. Am Anfang, als ich noch nicht so viel verstanden habe, bin ich wegen der Gemeinschaft gekommen. Als ich dann größer wurde, habe ich immer mehr verstanden worum es geht. Ich denke, dass der gelebte Glaube in der Gemeinde, das Miteinander in der Gemeinde auch etwas ist, wodurch Gott unser Herz stärkt.

Kata Szabó

„Und wer einen Wettkampf bestreitet, erhält den Siegeskranz nur, wenn er nach den Regeln kämpft.“

2. Timotheus 2, 5

Ich persönlich finde Wettbewerbe und solche Sachen toll. Man gibt sein Bestes und holt alles aus sich raus, um ein gutes Endergebnis zu erreichen. Gewinnt man, wird einem die Energie, die man investiert hat, belohnt. Das ist ein super Gefühl, und man kann stolz auf sich selbst sein, denn man hat hart, aber fair gekämpft. Aber trifft das auf alle Sieger zu? Es gibt Regeln, die man beachten muss, aber es kann vorkommen, dass jemand dies nicht tut und sich so einen Vorteil den anderen gegenüber verschafft. Wird der Regelbruch nicht gesehen, kann er sich ganz einfach den Sieg holen. Er wird gefeiert, man blickt zu ihm auf

und man sagt ihm, er habe es verdient. Stimmt das alles? Natürlich nicht. Wer durch Ungerechtigkeit einen Vorteil hat, verdient diesen Vorteil nicht. Auf dem Papier wäre man der Sieger. Aber kann man sich auch dann wie ein Sieger fühlen? Höchstens im Augenblick selbst, denn wenn die Emotionen abklingen, wird man sich darüber bewusst, dass es unter fairen Umständen nie zum Erfolg gereicht hätte. Es kommen vielleicht Schuldgefühle auf, Zweifel an sich selbst – und das alles in gewissen Maßen zurecht. Die anderen wurden ja um ihre Ergebnisse bestohlen.

Das kann nicht nur in einem konkreten Wettbewerb vorkommen, sondern im ganzem Leben. Denn irgendwie ist fast alles auf dieser Erde kompetitiver Natur, sei es eine Klassenarbeit oder eine Bewerbung. Wir müssen uns gegen andere Menschen durchsetzen. Hier geht es nicht mehr um einen Preis, den man in die Vitrine stellt. Sondern um Lebensläufe, die man durch ein erschummeltes Ergebnis völlig ändern kann, und um Träume, die zerplatzen können.

Wir stehen nur eine kurze Zeit als Sieger da.

Irgendwann wird uns diese Tat innerlich einholen. Wir können uns zwar auf die Leistungen berufen, aber tief in uns wissen wir, dass das alles nur eine

Lüge ist und an unserer Stelle jemand anderes sitzen müsste.

Nicht umsonst haben wir eine Moral von Gott bekommen, die uns entscheiden lässt, was richtig und was falsch ist. Sie hilft uns, Entscheidungen zu treffen, die unser wirklich würdig sind. Treffen wir die falsche

Entscheidung, werden wir früher oder später bestraft. Egal, ob von außen oder innen. Von uns selber, unseren Mitmenschen und auch von Gott. Denn nur dann können wir selbst Siegeskränze tragen, wenn wir gerecht mit den anderen und auch uns selbst sind.

Henrik Theurer

Licht und Dunkelheit

Bildmeditation der Jugendgruppe

Wenn Licht und Dunkelheit changieren, sich ergänzen oder übereinander dominieren, dann spiegelt das manchmal unsere Gefühlswelt. Momente der Stille, Momente des Fragens, aber auch Momente des Aufbruchs klingen in der Seele an. Vieles ist eine Frage der Perspektive. Einige Mitglieder unserer Jugendgruppe haben bildliche Eindrücke im Wechselspiel von Licht und Dunkelheit weitergedacht und meditiert.

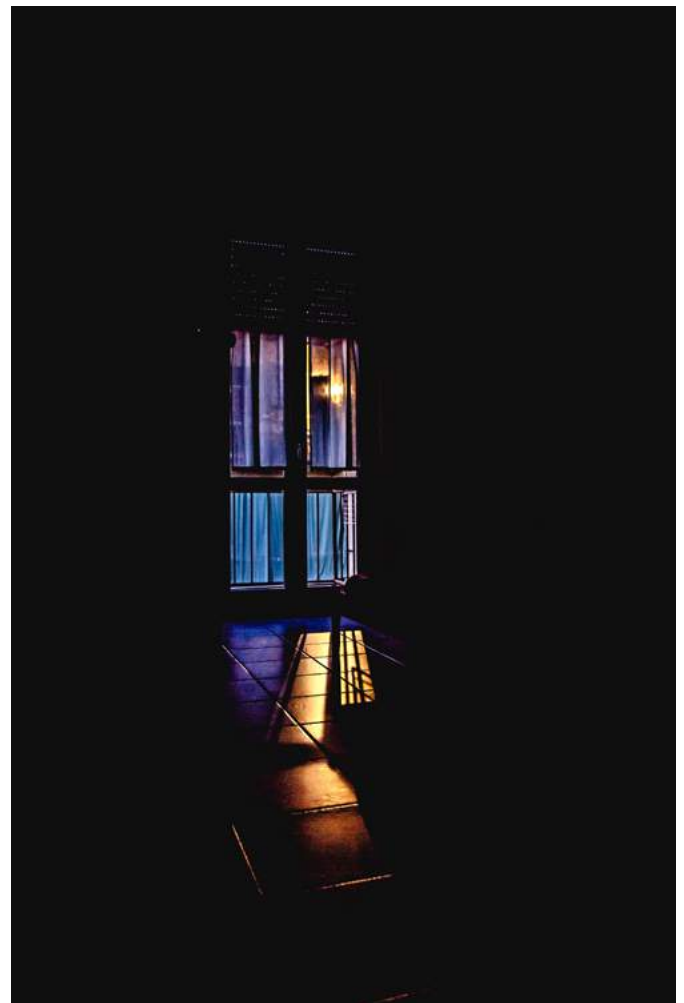
Ein Schiff vor einer Stadt, die unter Bombardierung steht. Es ist schwer auf das zurückzuschauen, was man verloren hat. Beim Blick auf die Meeresfläche und unter der Klarheit des Nachthimmels drängt sich unwillkürlich die Frage auf, warum all das geschehen musste.

Adam Jakab

In der Dunkelheit begegnen sich Himmel und Meer. Manchmal weiß man nicht, wo oben und unten, wo vorne und hinten ist. Als wäre man im Nichts. Das einsame Segelschiff geht in dieser Dunkelheit beinahe auf. Und dennoch erweckt das Bild keine Angst. Es gibt Licht, wenn auch nur wenig. Es gibt Licht, das den Weg weist. Wir wissen nicht, wohin das Schiff fährt, wer auf ihm reist und was das Ziel ist. Doch das Licht führt sie, die stille See lädt dazu ein, den Gedanken nachzuhängen. Das Land ist noch nicht zu sehen, der Weg ist noch weit. Es gibt noch so viele Möglichkeiten, so viele Chancen. Was immer geschieht, es gibt jemanden, der uns leitet, der uns

den Weg zeigt, der uns nicht in der Dunkelheit zurücklässt, der uns mit seinem Licht hilft.

Lili Varga

Ich mache mich auf den Weg zur Terrassentür. Ich schalte das Licht aus, gehe nach draußen und schaue in den Himmel. Der Blick in die Sterne und zum Mond. Ich fühle mich sicher. Mir kann nichts geschehen.

Regina Király

Frühling. Die Natur erwacht aus ihrem langen Winterschlaf. Die Zeit der bis zu den Knochen dringenden Kälte ist vorüber. Die dunklen Nächte jagen uns keinen Schrecken mehr ein. Man muss nicht mehr beim Blick aus dem Fenster von wärmeren Tagen träumen. Die Natur ist auferstanden. Die Bäume knospen, das Gras grünt, das Zwitschern der Vögel klingt fröhlich an unser Ohr. Das Leben ist wieder erwacht. Und mit ihm die Hoffnung. Es fällt leichter, fröhlich zu denken, wenn die Bäume und die Blumen Fröhlichkeit ausstrahlen. Die Bäume erwachen zu neuem Leben – wie Jesus einst am dritten Tage. Die Natur erinnert uns in jedem Frühjahr daran, dass Christus lebt. Das Leben endet nicht mit dem Tod. Doch was uns nach unserem irdischen Weg erwartet, ist schöner noch als der prachtvolle Frühling.

Boróka Varga

Die Wasserfläche ist wie ein Spiegel, der uns daran erinnert, wie schwer es doch ist, ein vollständiges, wahres und klares Bild von uns selbst zu bekommen. Manchmal denken wir darüber nach, was das Bild ist, das wir anderen von uns zeigen. Und was andere von uns sehen. Der Blick in den Spiegel ist nicht immer angenehm, weil er uns auch auf unsere Fehler aufmerksam macht. Und auf all das, was wir doch eigentlich verändern wollten. Das kann manchmal wehtun. – Doch der Spiegel zeigt noch mehr: Es kann auch zeigen, was für wunderbare Früchte unser Leben trägt, auch wenn wir es selbst gar nicht bemerken. Vielleicht ist nicht immer alles perfekt, aber die Blüten deines Lebens werden mit Zeit und Geduld immer mehr aufblühen.

Kamilla Simon

Ein Mädchen in der Dunkelheit, auf das glänzender Staub fällt. Vielleicht, dachte ich mir, ist es eine Fee. Das Licht der Lampe von wundersamen kleinsten Wesen gemacht? Wie aus der Fantasiewelt der Märchen. Das Mädchen steht nur da und ist glücklich. Sie fühlt sich unbeschreiblich dankbar, dass sie Licht in der Dunkelheit gefunden hat. Dass der Zauber und das Wunder, das um sie herum geschieht, ihr gehört ... zumindest fühlt sie das so. Ich fühle mich so wie sie. Mir

gehört die Welt, und ich gehöre der Welt. Meine Dankbarkeit ist unerschöpflich, wie das Licht, wie die Sonne. Und wenn ich schon so viel Dank im Herzen habe, dann möchte ich auch so sein wie die Sonne. Wie das Licht, das die Tage der Menschen erhellt. Ich möchte, dass jeder so glücklich und dankbar sein kann, wie ich es bin. So dankbar und glücklich wie jenes Mädchen auf dem Bild, dass sich über die Schneeflocken freut.

Borcsi Kovács

Unbehagliches Dunkel. Eine gewisse Unberechenbarkeit. Vielleicht auch Angst vor der Einsamkeit. Anspannung. Und zugleich auch: Friede und Sicherheit. Ruhe und Gelassenheit. Eine Art angenehmer Einsamkeit, in der unser Kopf wieder klar wird.

Hanna Józsa

Man muss sich manchmal im Detail verlieren. Was mag der Nebel wohl verbergen? Was verbirgt sich hinter den Bäumen? All das ist wenig bedeutsam, denn ich komme nicht umhin, immer wieder auf das Kreuz in der rechten oberen Ecke des Bildes zu blicken. Es versteckt sich – und ist doch zugleich unübersehbar. Es ist eigentlich immer so. Ich kann das Fenster öffnen und hinausblicken, doch wenn ich es schliesse, zeigt sich das Kreuz noch deutlicher. Das Kreuz ist in den Fensterrahmen eingebaut. Und würden wir versuchen, das Kreuz herauszunehmen, würde das Glas zerbrechen.

Ági Sebestyén

Es herrscht Stille. Unsicherheit und Angst – doch gibt es wirklich einen Grund dazu? Wir sehen nicht weit nach voraus – aber genügt uns nicht das, was wir sehen können? Manchmal sieht man das Ziel nicht, aber man sieht die Richtung.

Warum sollten wir uns fürchten, hat dieses Bild doch eine große Ruhe.

Unsere Umgebung neu entdecken – im neuen Licht.

Auch wenn uns etwas fehlt – es ist nur vorübergehend.

Und wenn es nur vorübergehend ist, kann eine gewisse Leere auch heilsam sein.

Adam Krutzler

In unserem Leben gibt es viel Dunkelheit, das das göttliche Licht erhellen kann. In jeder guten Tat

flammt dieses Licht auf, das uns näher zu Gott bringt. Alles Gute, das wir tun, macht unsere Welt ein wenig heller. Das Licht zeugt davon, dass jemand mit einem guten Gedanken oder einem guten Werk Licht in die Dunkelheit bringt. Wenn wir das Gefühl haben, dass es gerade dunkel ist in unserem Leben, zum Beispiel weil wir jemanden verloren haben, dann ist es gut, wenn wir uns in der Gewissheit bestärken, dass wir nicht alleine sind. Wenn wir uns dennoch manchmal alleine fühlen, dann möge Gott uns dabei helfen, dass wir das einst von ihm empfangene Licht in unserem Leben wiederentdecken. Dieses Licht kann uns helfen, dass wir unseren Weg finden – den Weg, auf dem wir einst aufgebrochen sind und der uns zu Gott führt.

Luca Horváth

Sonnenuntergang. Spiegelung. Ruhe und Wärme. Nach einem langen anstrengenden Tag ein wenig Stille.

Aron Majsza

Auf diesem Bild hat mich als erstes die Symmetrie angesprochen. Ich finde symmetrische Gebilde schön und spüre in ihnen eine Harmonie. Symmetrie ist für mich so wie ein Wunder. Wenn auf dem Bild auch ein Sonnenuntergang zu sehen ist, so nährt es in mir doch die Hoffnung. Die Hoffnung auf schöne Tage. Der Baum und sein Spiegelbild erinnern mich an Flügel, die mich hinaufheben. Sie heben mich hoch und lassen mich nicht fallen. Mit ihnen stürze ich nicht ab, sie geben mir Sicherheit. Wenn der Baum und sein Spiegelbild Flügel sind, dann sind die Felsen dazwischen eine Gestalt. Eine Gestalt, die diese Flügel trägt. Ein Engel vielleicht. Eine Gestalt, die mir das Gefühl von Sicherheit schenkt.

Mich erinnert das Bild an einen Ort am Donauknie, den ich von Klein auf immer und immer wieder besuche. Dieser Ort steht für unvergesslich schöne Erinnerungen. Dieses Bild hat auf mich eine in jeder Hinsicht beruhigende Ausstrahlung.

Barna Cser

Ein Brennberger namens Franz-Vetter

Vor etwas mehr als drei Jahrzehnten, am 28. Februar 1992, verstarb der bekannte Heimatdichter Franz Zeltner aus Brennberg (Brennbergbánya). Dieser runde Jahrestag ist für uns der Anlass, den Lebensweg dieses ungewöhnlichen Menschen unter die Lupe zu nehmen, kurz an einigen Stationen zu verweilen und auch einen Einblick in seine Dichtkunst zu gewähren.

Geboren wurde Franz Zeltner in eine typische Bergmannsfamilie, deren Angehörige seit Generationen Bergleute waren. Ihm selbst blieb der Bergmannsberuf aufgrund eines Augenleidens erspart. Ab der Grundschule lernte er, neben seiner Muttersprache Deutsch, auch Ungarisch. Über die Schwierig-

keiten dieses Unterfangens berichtet er anschaulich im Gedicht „Meine zwei Sprachen“. In seiner Jugend den Ideen des Sozialismus zugetan, zieht es ihn, zusammen mit Vater und Mutter, 1926 nach Kirgisien, wo sie zusammen mit 70 anderen österreichischen und ungarischen Familien einen landwirtschaftlichen Musterbetrieb aufbauen sollten. Das Projekt scheiterte aufgrund der immensen Bodenkargheit schon nach einem Jahr. Dies war die berühmt-berüchtigte Uhlfeld-Kolonie. 1927 kehrte er aus der Sowjetunion nach Brennberg zurück. Kurz darauf begann Franz Zeltner, auch Franz-Vetter genannt, eine Lehre als Kaufmann und fand, nachdem er diese abgeschlossen

hatte, eine Anstellung im Brennberger Bergmannskonsum, wo er mehr als 25 Jahre lang tätig war. In den letzten Kriegsmonaten wurde er noch Soldat. Der Vertreibung nach 1945 entgingen die Brennberger glücklicherweise, da sie als Arbeitskräfte in den Kohleschächten unentbehrlich waren.

Obwohl Zeltner seine Schaffenszeit als Verseschmied erst als 62-jähriger Rentner begann, zauberte das beliebte Urgestein mit seinen unterhaltsamen Gedichten noch fast 20 Jahre lang vielen Lesern ein Lächeln ins Gesicht. Gerade seine hianzischen Mundartgedichte versprühen eine Leichtigkeit, wie sie wohl nur die Muttersprache verleiht. Ob er sich über die Jahreszeiten auslässt oder über das Zusammenleben von Mann und Frau sinniert: Stets spürt man, dass da einer schreibt, der etwas auf dem Herzen hat, nicht einer, der gefallen will. Eigenwillig und derb, aber ehrlich sind daher viele seiner Reime. Daneben muss auch seiner Rolle als Chronist der Brennberger Bergwerkalltags gedacht werden. Hier kreisen die Themen um die Härten des Bergmannslebens, die nur ab und zu von Vergnügungen wie dem Kirtag mit Tanz, Speis und Trank unterbrochen wurden.

Zeltners Lebensweisheit fand bisweilen in humorvollen Sentenzen ihren Ausdruck. Mit einer wollen wir den kurzen Überblick über Sein und Werk des Dichters beschließen:

Aa auf a Sprichwort kannst di nit olleweil verlassn
Weil zum Beispü:
Wann da Gscheidere
olleweil nur nochgibt,
is er am End
söwa der Dumme.

Patrick Rieckmann

„Dahoam“
Gedichte und Geschichten von
Franz Zeltner

Anfang März 2022 hat die Deutsche Selbstverwaltung Ödenburg das Buch „Dahoam“ mit 59 Gedichten und anderen Schriften von Franz Zeltner herausgegeben. Franz Zeltner (1911–1992) war ein deutschsprachiger Dichter, der in Brennberg bei Ödenburg lebte. Seine Gedichte schrieb er sowohl in der hianzischen Mundart als auch auf Hochdeutsch. Käuflich zu erwerben ist das 134 Seiten starke Buch bei der Deutschen Selbstverwaltung Ödenburg (DSÖ). Ansprechpartnerin ist Magdolna Krisch, Vorsitzende der DSÖ, E-Mail: dsv.oedenburg@freemail.hu Preis pro Exemplar: 1600 HUF.

Gebete für den Frieden

Mehr und mehr Menschen, die der Gemeinde angehören oder ihr nahestehen, haben sich inzwischen dem

von der Jugendgruppe initiierten Gebet für den Frieden angeschlossen.

Inzwischen ist eine zweite Tafel im Eingangsbereich der Kirche eröffnet.

Jeder, der gerne möchte, hat auch weiterhin die Möglichkeit, seine persönliche Gebetsbitte für den Frieden aufzuschreiben und anzuheften. Sei es spontan beim Besuch der Kirche, sei es mit einem Gebet, das bereits daheim aufgeschrieben und dann mitgebracht wird.

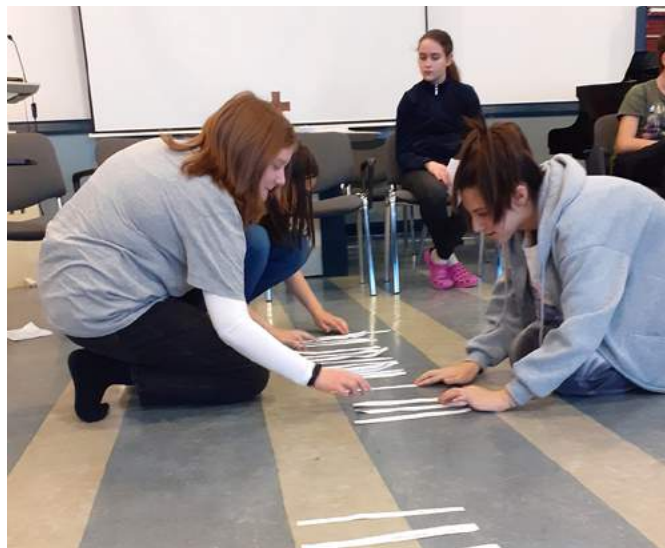
Herzliche Einladung auch dazu, vor den Gebets-tafeln ein wenig zu verweilen und ein stilles Gebet zu sprechen – in Verbundenheit mit so vielen, deren Herz sich nach dem Frieden sehnt.

Holger Manke

Engedjétek hozzám jönni...

Konfirmandus-hétvége Révfülöpön

Gyülekezetünk német és magyar nyelvű konfirmanduscsoportjai február végén egy tartalmas hétvégét töltöttek el Révfülöpön.

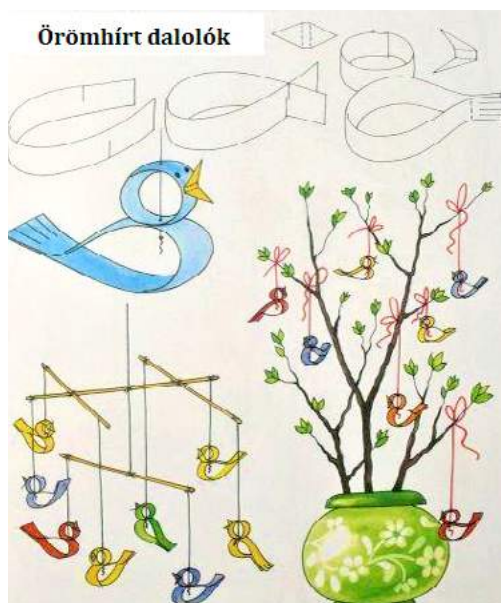

Húsvéti készülődés

Kézműves ötletek

Hívd a családodat is és készítsétek el közösen az ötleteket! A képek és a rajzok segítenek! Az elkészült „műveket” tovább is ajándékozhatod!

Örömhírt dalolók

Hirdesd te is az ének szavaival:

Miért kullogsz még a kő felé? Jézus feltámadt a sírból!
 Ez a hajnal lett a győztesé, velünk lesz mindig Ő!
 Halleluja, lásd a nagy csodát, Jézus feltámadt a sírból!
 Halleluja, vidd a hírt tovább, velünk lesz mindig Ő!”
 Miért maradnál a sötétben? Jézus feltámadt a sírból!
 Szíved tárd a fényre egészen! Velünk lesz mindig Ő!
 Halleluja, lásd a nagy csodát, Jézus feltámadt a sírból!
 Halleluja, vidd a hírt tovább, velünk lesz mindig Ő!”
 Miért szomorkodnál hiába? Jézus feltámadt a sírból!
 Indulj, kiáltsd szét a világba! Velünk lesz mindig Ő!
 Halleluja, lásd a nagy csodát, Jézus feltámadt a sírból!
 Halleluja, vidd a hírt tovább, velünk lesz mindig Ő!”

Keress meg szüleiddel ezt az éneket az interneten, hallgassátok meg, és énekeljétek közösen!

Gyűjts kavicsokat! Filctollal vagy festékkel díszítsd ki őket! Így a kövek is elbeszélnek majd a Jézussal történeteket.

Szükséged lesz vékony faágakra, zsinagra, papírra és tollra. Az elkészült keresztek szépen mutatnak majd virágok mellett egy kaspóban.

A világtörténelem legnagyobb csodája egy kicsi dobozban. Kérj a szüleidtől egy gyufásdobozt! Vágd méretre a lapokat, majd rajzold meg a történetet!

Egy mai fiatal tanítvány gondolatai és rajzai

A tanítványok Jézussal együtt voltak a hajón és Jézus aludt. Nagy vihar kerekedett, a tanítványok megijedtek, felébresztették Jézust, és kérték, hogy mentse meg őket. Jézus lecsendesítette a tengert, és a tanítványok nagyon csodálkoztak ezen.

Jézus a Gecsemáné kertben imádkozott és a tanítványok aludtak. Háromszor is kérte őket, hogy virrasszanak, de nem tudtak és Jézus nem csodálkozott ezen, hanem ezt mondta: Aludjatok tovább és pihenjete. Majd nagy sokaság jött kardokkal és botokkal, hogy elfogják. És harmadnapra feltámadt!

Összeállította: Óri Katalin.
A rajzokat Vajda Lilla készítette.

Intézményeink életéből

A víz világnapja óvodánkban

Óvodánk mind a négy csoportjában, a március 21-i héten a víz volt a téma, e köré épültek a tevékenységeink, hiszen március 22-én tartjuk a víz világnapját.

A lelki nevelések alkalmával e témához kapcsolódó, Jézus jár a vízen bibliai történetet választottuk. Szóba került még Jézus lecsendesíti a tengert és a nagy halfogás története is. Ez utóbbihoz a Péter, János, Jakab halászként kezdett éneket is tanulták, dalolták a gyerekek. Ezeket az alkalmakat lelkesítővel közösen tartjuk. Az adott történeteket mindig szemléletesen, játékosan, énekkel és mozgással kísérve dolgozzuk fel.

A többi nevelési területünk is a víz köré épült. A Méhecske csoportban hajót hajtogattak, sőt azt úsztatták is babakádban, de volt, amit a Rák patakban vízre is bocsájtottak. Készültek öntözőkannák, polipok is papírból, különböző technikákkal.

Készült akvárium festéssel, ragasztással, mely a falújságot díszíti. Festettek halat is az ovisaink, melyekre pikkelyeket nyomdáztak, de barkácsoltak teknősbékát és hajót is újrahasznosított anyagokból (tojástartó, dobozok). Készítettek közös „hajós” képet is színezéssel vágással, hajtogatással.

Halat színezték, vágtak a Katica csoportosok, melynek csipesz volt a szája. Ezeket aztán a „tengerbe” engedték, illetve a falújságra tették, de játszani is nagyon jó volt vele!

A Napraforgó csoportosok esőfelhőt festettek. Hívogatták az esőt énekekkel, de utánozták az eső hangját is.

Szóba került, hogy milyen fontos a víz, és azt hogyan tudjuk megóvni. Továbbá hogy a növényeknek, állatoknak és az embernek is milyen fontos éltetője a víz.

Az Országos Egészségügyi Intézet ajánlására ezen a héten mi is beszélünk arról, hogy a legegészebb választás a víz. Buzdítottuk ovisainkat arra, hogy cukros üdítők helyét inkább vizet igyanak!

Beszélggettünk még arról, hogy milyen vizeket ismerünk forrástól az óceánig, és milyen állatok élnek benne.

Terepszőnyeget is készítettünk, forrással, folyóval, tóval, ahol azután nagy élvezettel játszhattak a gyerekek: benépesült a víz vízi állatokkal és vízi járművekkel, nagyon jó játék kerekedett ebből.

Szóba került a halászás és a horgászás is. Horgászós játékot is játszottunk, különböző módokon. A babakonyhában halászlévet főztünk.

Volt ahol kísérleteztek is a vízzel: kipróbálták, mely anyagok úsznak a vízen, továbbá, hogy a vízben mikor úszik a tojás és a mandarin.

Ezen a héten a mesék, versek és az énekek is a vízhez kapcsolódtak. A nagyobbakkal a Soproni Vízmű nyílt napjára is ellátogattunk kedden.

Ovisaink egy kicsit betekintheztek a vízművesek munkájába. Láthattak „szippantós” kocsit, markolót. Sőt ez utóbbira még fel is mászhattak, kipróbálhatták a markoló irányítását a felnőtt vezetővel közösen. A víz körforgásáról láttak ott még filmet, és kirakóval is játszhattak.

Tulipán csoportosaink ellátogatott egy halas boltba, ahol nagy érdeklődéssel figyelték a gyerekek a sok-sok vízi élőlényt. A hét lezárásaként kalózhajós játékot játszottak. Akkora hajót építettek vitorlával, kormányval, hogy valamennyi óvoda „vízre szállhatott”.

Dr. Majorné Bruckner Judit óvodavezető

Tervezett programok

Óvodai beiratkozás

A Hunyadi János Evangélikus Óvodában a 2022/23-as nevelési évre a beiratkozást április 20-tól tartjuk. Az intézmény honlapjáról (hunyadi.sopron.hu) elérhető felületen kérjük a jelentkezők regisztrációját. Április 25-27-ig tartjuk a személyes adategyeztetést és beiratkozást, melyhez előzetes időpont foglalás szükséges. Szeretettel hívogatjuk azokat az evangélikus gyermekeket, akik idén augusztus 31-éig betöltik a 3. életévüket.

Óvodavezető

Csoportjaink alkalmai

- **szerdai bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a kisteremben
- **barkácskör** minden pénteken 15 órakor a társalgóban (nagy-pénteken elmarad)
- **ifi-Jugendgruppe** csütörtökönként és péntekenként felváltva 18 órakor az ifiteremben
- **női imaóra** április 21-én, május 5-én, 19-én és június 2-án, csütörtökön 19 órakor a klubszobában
- **nőslénykör** (férfi beszélgetőkör) május 9-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **Glaubensgesprächskreis** április 22-én, május 13-án, 27-én és június 10-én, pénteken 15.30-kor a lelkeszi hivatalban
- **Kirchenkaffee** május 1-jén vasárnap, a templomi német istentisztelet után a kisteremben
- **baba-mama kör** április 20-án, május 4-én, 18-án és június 1-jén szerdán 10 órakor az ifiteremben (Érdeklődni lehet a bmksopron@gmail.com címen.)
- **gyerek-istentiszteleti teaház** május 8-án, vasárnap a gyerek-istentisztelet után és június 12-én, vasárnap a „Tízórai”-istentisztelet után, a kisteremben
- **Fifi** (fiatal ifi) május 14-én, szombaton 9.30-kor a kisteremben
- **bábcsoport** május 21-én, szombaton 10 órakor a kisteremben
- **Kindergruppe** április 27-én, május 25-én és június 8-án, szerdán 16.30-kor a kisteremben; május 14-én, szombaton egy kirándulás keretében

Egyéb programok

- **Április 24-én**, vasárnap 9 órakor, a német nyelvű istentisztelet keretében tartjuk a német nyelvű konfirmációi vizsgát.
- **Április 29-én**, pénteken 18 órakor jótékonysági koncertet tartanak a templomban, közreműködik: Szalay-Gacs Zsuzsanna (szoprán), Kuzsner Péter (orgona).
- **Május 8-án**, vasárnap 15 órakor temetői sétát tartunk, amin sok érdekességet hallhatunk különleges sírokról, gyülekezetünk és városunk egykori nagyjairól.
- **Május 15-én**, vasárnap gyülekezeti napot tartunk. A különböző időpontú délelőtti istentiszteletek helyett egy közös istentiszteletre hívunk mindenkit 9 órára a templomba, az ezt követő színes program részleteit a következő hetekben tesszük közzé.
- **Május 20.** péntek és 22. vasárnap között ifjúsági hétvégét tartunk Révfülöpon.
- **Május 26-án**, csütörtökön 8.30-kor a templomban istentisztelettel ünnepli a Hunyadi iskola evangélikus intézménnyé válásának 25. évfordulóját, az alkalmon ígét hirdet Szemerei János püspök.
- **Május 26-án**, csütörtökön, mennybemenetel ünnepén 18 órakor tartjuk a templomban a magyar nyelvű konfirmációi vizsgaelőadást.
- **Május 28-án**, szombaton egyházkerületi missziói napot tartanak Balatonszárszón.
- **Május 29-én**, vasárnap a 10 órakor kezdődő istentisztelet keretében konfirmációi jubileumot tartunk, hívjuk az 1960, 1961, 1962, 1970, 1971, 1972, 1995, 1996 és 1997 években konfirmáltakat.
- **Június 5-én**, pünkösdvasárnap két istentiszteleten tartjuk a konfirmációt, 9 órakor német nyelven, 10.30-kor magyar nyelven.

Evangelikus hitoktatás

A következő hetekben lehet jelentkezni evangélikus hittanra a 2022/23-as tanévre! Órarend szerinti evangélikus hittanórákat tartunk az egyházi és állami iskolákban egyaránt. A szeptemberben iskolát kezdő gyerekek hitoktatásáról az iskolai beiratkozáskor (április közepén) kell nyilatkozniuk a szülőknek, a felsőbbévesek évenként válhatnak csoportot, szüleik május 20-áig nyilatkozhatnak erről az iskolákban. Az evangélikus hitoktatásban részt vehetnek meg nem keresztelt vagy más felekezet templomában keresztelt diákok is, mindenkit szívesen látunk hittan-csoportjainkban! További információ:

<https://hitoktatas.lutheran.hu/tajekoztato-gyik/index.html>

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2022. húsvét–pünkösd

április 14. (nagycsütörtök)

- 9.30 gyerek-istentisztelet:
Matus Klára Krisztina
- 17.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
- 18.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

április 15. (nagypéntek)

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
- 9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
- 18.00 magyar (passióolvasással és csatlakozó úrvacsorával): Dr. Tóth Károly

április 16. (nagyszombat)

- 14.00 német a temetőkápolnában: Holger Manke
- 15.00 magyar a temetőkápolnában:
Pelikán András

április 17. (húsvétvasárnap)

- 5.15 magyar (úrvacsorás): Hegedűs Attila
- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Holger Manke
- 10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Dr. Tóth Károly

15.00	Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly	15.00	Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
16.15	Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly	május 19.	
április 18. (húsvéthétfő)		17.00	Wochenpredigt: Holger Manke
8.00	magyar (úrvacsorás): Pelikán András	május 22. (húsvét utáni 5. (Rogate) vasárnap)	
9.00	német: Holger Manke	8.00	magyar (úrvacsorás): Matus Klára Krisztina
10.00	magyar (csatlakozó úrvacsorás): Pelikán András	9.00	német: Gertraud Winter
április 21.		9.00	gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
17.00	Wochenpredigt: Holger Manke	10.00	magyar (úrvacsorás): Matus Klára Krisztina
április 24. (húsvét utáni 1. (Quasi modo geniti) vasárnap)		15.00	Balf: Dr. Tóth Károly
8.00	magyar: Dr. Tóth Károly	16.00	Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly
9.00	német: Holger Manke	május 26. (mennybemenetel ünnepe)	
9.00	gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly	8.30	magyar (a Hunyadi iskola jubileumi ünnepe): Szemerei János püspök
10.00	magyar: Dr. Tóth Károly	10.00	magyar (a Líceum részvételével): Szemerei János püspök
15.00	Balf: Dr. Simon Attila	17.00	német a nagyteremben (úrvacsorás): Holger Manke
április 28.		18.00	magyar konfirmációi vizsgaelőadás a templomban: Dr. Tóth Károly
17.00	úrvacsorás Wochenpredigt: Holger Manke	május 29. (húsvét utáni 6. (Exaudi) vasárnap)	
május 1. (húsvét utáni 2. (Misericordias Domini) vasárnap)		8.00	magyar: Dr. Tóth Károly
8.00	magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly	9.00	német: Holger Manke
9.00	német: Holger Manke	9.00	gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
9.00	gyerek-istentisztelet: Pelikán András	10.00	magyar (konfirmációi jubileummal) Dr. Tóth Károly
10.00	magyar („Tízórai”, úrvacsorás): Dr. Tóth Károly	15.00	Balf: Dr. Tóth Károly
15.00	Balf: Dr. Tóth Károly	június 2.	
16.00	kórházkápolna: Dr. Tóth Károly	17.00	Wochenpredigt: Holger Manke
május 5.		június 5. (pünkösdvasárnap)	
17.00	Wochenpredigt: Holger Manke	8.00	magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Pelikán András
május 8. (húsvét utáni 3. (Jubilate) vasárnap)		9.00	német (konfirmáció, úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
8.00	magyar (úrvacsorás): Pelikán András	10.30	magyar (konfirmáció, úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
9.00	német (úrvacsorás): Holger Manke	15.00	Balf: (úrvacsorás): Pelikán András
9.00	gyerek-istentisztelet: Pelikán András	16.15	Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Pelikán András
10.00	magyar (személyes áldással): Pelikán András	június 6. (pünkösdhétfő)	
15.00	Balf: Pelikán András	8.00	magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
16.00	Fertőszentmiklós: Pelikán András	9.00	német: Holger Manke
május 12.		10.00	magyar (csatlakozó úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
17.00	Wochenpredigt: Holger Manke		
május 15. (húsvét utáni 4. (Cantate) vasárnap)			
9.00	kétnyelvű istentisztelet a gyülekezeti napon (úrvacsorás): Pelikán András és Holger Manke		

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.

A fenti rend a koronavírus-járvány miatt változhat.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 380 példányban.
Várható következő megjelenés: 2022. húsvét, Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly
9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>
tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895